Het VERGETEN ERFDEEL

EEN AVONTUUR VAN
ERIC DE NOORMAN

DOOR HANS G. KRESSE

Hans G. Kresse

ERIC DE NOORMAN

Deel 43 Het vergeten erfdeel

UITGEVERIJ SKARABEE — LAREN N.H.

Wat vooraf ging

De terugkomst van Eric in Noorwegen heeft grote gevolgen gehad. Een deel van de edelen heeft hem trouw gezworen, de overigen echter hebben zich in het noorden teruggetrokken en bestrijden hem onder de leiderschap van Ottar de Zwaardbreker. Na enkele tegenslagen – onder andere te wijten aan Erwin, die op nogal onhandige wijze het hof maakt aan Ingrid, de dochter van Olaf de Berenjager, hetgeen de laatste maar matig op prijs stelt – slaagt Eric erin de tegenstand voor het grootste deel te breken en valt Ottar de Zwaardbreker in zijn handen.

De Noorman heeft echter ontdekt, dat er nog een derde macht in het spel is: een grote troep haveloze, maar goed georganiseerde en uniform bewapende landlopers. Hun leider blijkt Harald de Sluwe te zijn. Het is Eric duidelijk, dat Harald niet op eigen gezag handelt, daarvoor mist hij de middelen, maar . . . wie is dan zijn opdrachtgever? Als Eric op de burcht van Olaf is en belegerd wordt door Harald's struikrovers, komen zeven van hen onderhandelen over hun gevangen hoofdman Arn.

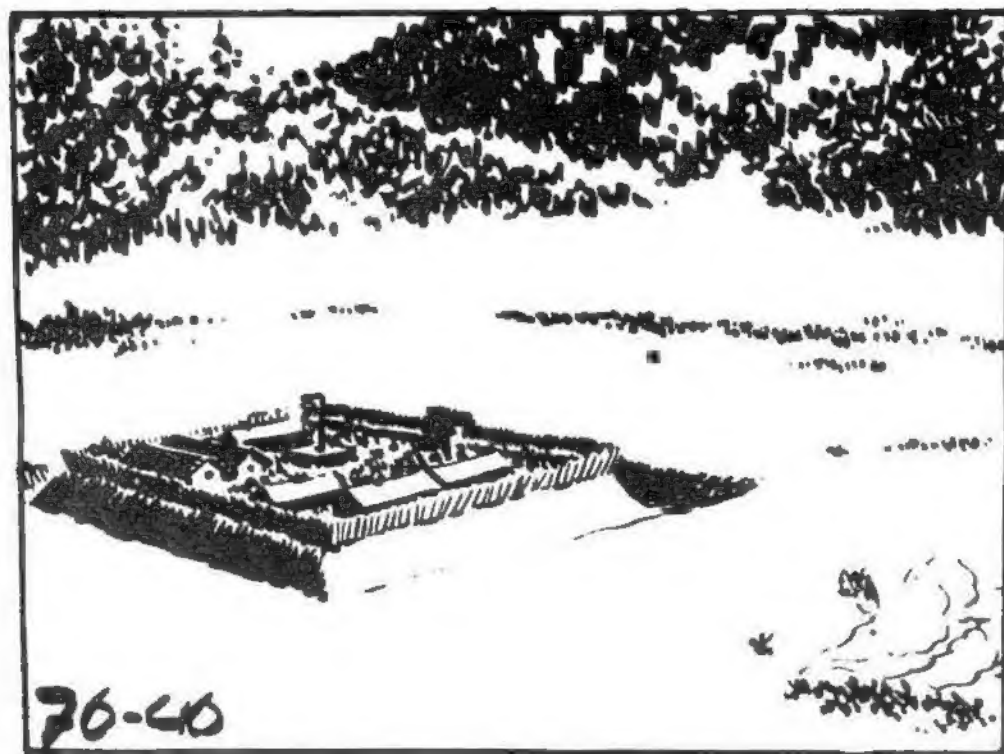

De onderhandelaars komen brutaal binnen schootsafstand en schreeuwen luid om toegang. ‘Om onze verdediging af te gluren, hè?’ hoont Svein, zijn vuist schuddend. ‘We willen onderhandelen over onze hoofdman, die jullie hebben!’ is het antwoord. ‘Ik onderhandel alleen met Harald zélf,’ valt de Noorman in. ‘Laat hem maar komen!’ ‘Dat durft-ie immers niet!’ brult de rover met de vlag terug. De mannen op de trans kunnen hun oren niet geloven. ‘Een vreemde manier om over je aanvoerder te spreken,’ gromt Olaf. ‘Laat ze maar eens binnen,’ prevelt Eric nadenkend. ‘Het begint interessant te worden.’ Even later staan de zeven rovers tegenover hem en hij glimlacht nauw merkbaar; het zijn de kerels, die hij tegen het lijf liep, toen hij de eerste maal de burcht poogde te bereiken. Het verbaast hem niet als de woordvoerder zegt: ‘Je hebt gelijk gehad, koning! Harald is een schurk. Hij bekommert zich niet om onze hoofden en staat op het punt om aan te vallen. Maar wij vertikken het; en daarbuiten zijn er nog meer, Het is, dat de skalde onze eis steunde, anders hadden we nooit de kans gekregen voor deze onderhandelingen.’ ‘En wat gebeurt er nu?’ vraagt Eric kalm. ‘Hoe is het met de rest van Haralds bende?’ ‘De meesten ken ik niet,’ antwoordt de rover schouderophalend. ‘Ik spreek alleen voor mijn eigen troep en voor Arn, onze hoofdman. Harald wil aanvallen, zodra wij terug zijn, maar wij gaan niet; wij blijven hier!’ ‘Dat betwijfel ik,’ mompelt Eric, terwijl hij een krijger een teken geeft de gevangene te halen. Het is deze duidelijk aan te zien, dat hij zijn ogen niet gelooft, als hij enkele tellen later tegenover zijn eigen mannen staat. Kort brengt Eric hem op de hoogte. Arn knikt. ‘Onze zwaarden zijn voor de koning!’ zegt hij nors. ‘Dat is goed, zoals ik het nu zie. Harald bedriegt ons, de koning zal ons belonen.’ ‘Zeker,’ knikt Eric glimlachend. ‘Welnu dan,’ herneemt Arn, zich tot zijn mannen richtend. ‘Keer terug naar Harald. Poog zoveel mogelijk vogelvrijen te bewerken, onze zijde te kiezen. Het is voor hun eigen belang al weten zij dit niet. Want zij vechten zelfs niet voor Harald, maar voor de onbekende, die ook Harald in zijn macht heeft.’ ‘En wie is dat?’ fluistert Eric, die in stijgende spanning toegeluisterd heeft. ‘Wie is dat dan?’

Arn haalt de schouders op. 'Ik weet het niet, heer, maar . . .' 'Wij kunnen hier niet te lang blijven, Arn,' valt een der rovers hem in de rede. 'Als Harald argwaan krijgt . . .' De hoofdman knikt. 'Het is waar,' zegt hij. 'Dus jullie wéten, wat je te doen staat. En probeer ook eens uit te vissen, waar die wapens vandaan komen, al geef ik jullie daarin niet veel kans. Met een korte groet keren de onderhandelaars terug. 'Dus je hebt de eis tot overgave afgewezen?' grinnikt Arn. 'Dan moet je een pop of zoiets aan de galg knopen, anders krijgt Sluwe Harald tóch argwaan.' Eric knikt goedkeurend. Deze struikrover blijkt over hersens te beschikken. Hij neemt de ander nog eens aandachtig op. En even bekruipt hem de twijfel, of de rover wel eerlijk spel speelt. 'Wat weet je van de onbekende helper van Harald?' vraagt hij. 'Dat het een kerel is, die over een stelletje goed afgerichte, uitstekende bewapende krijgers beschikt,' is het antwoord. 'Dat heb ik zelf gezien. Ik ben nogal nieuwsgierig van aard, en toen de wapens kwamen, wilde ik weleens weten, waar Harald die stiekem vandaan haalde. Ik volgde hem naar de plaats, waar een stuk of tien karren volgeladen stonden met een man of vijftig bewaking erbij. Nou iemand, die zó zijn krijgers africht, moet zelf een kerel van belang zijn.' 'Waren het Noren?' vraagt Eric snel. 'Tja, dat zal wel,' zegt de rover. 'Zo goed heb ik ze ook niet durven bekijken. Maar wat zullen het anders geweest moeten zijn?' 'Ik weet het niet,' mompelt Eric, fronsend. 'Jammer, dat je niet meer ontdekt hebt. Maar genoeg gepraat. Haralds aanval is nu belangrijker. Het heeft geen zin de rover weer op te sluiten. Integendeel, iedere man is bruikbaar, en dus laat Eric hem schild en wapens geven. Snel trekt hij zelf zijn wapenrusting aan en voegt zich bij Svein en de anderen op de borstwering. 'Waar blijft die aanval?' gromt de lange Sakser ongeduldig. 'Of broedt die sluwerik een vuiligheidje uit?' Eric luistert amper. De vreemde gedachte, die hem tijdens het gesprek met Arn ineens te binnen is geschoten, laat hem niet meer los. En bij deze gedachte vergeleken zinkt zelfs Haralds dreigende aanval in het niet . . .

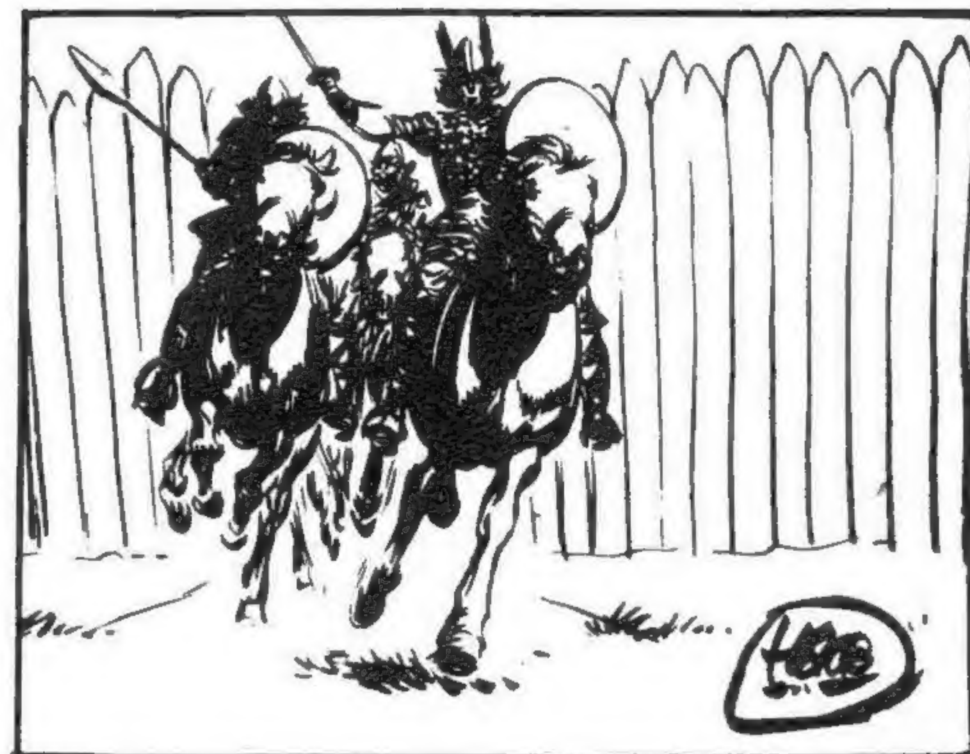

Een zwak hoornsignaal ergens vanuit het woud luidt de aanval in. Snel monstert Eric nog even zijn krijgsmacht: zijn eigen ruiterij, de troep van Olaf, alles bij elkaar misschien driehonderd man. Erg best is hun toestand niet, bijeengepakt als ze zijn met de zenuwachtige paarden, de vrouwen en kinderen op de betrekkelijk enge ruimte van de burcht. Het is te hopen, dat het voetvolk dat Erwin als versterking gestuurd heeft op tijd komt. 'Daar begint het spul,' gromt Svein naast hem. Van alle kanten naderen de benden van Harald, en de fakkels die hier en daar meegevoerd worden wijzen er op, dat ze van plan zijn de burcht in brand te steken. 'Je mannen schijnen niet veel bereikt te hebben,' wendt Eric zich tot de roverhoofdman. 'Ik begrijp het ook niet,' mompelt deze. 'Niet eens mijn eigen troep muit, terwijl ze toch niet beter weten kan of ik word opgeknoopt als ze aanvallen.' Voordat Eric hem kan tegenhouden springt de rover eensklaps naar de borstwering en zijn armen uitspreidend schreeuwt hij: 'Hier staat Arn! Eric de Noorman spaarde mij het leven. Je wordt verraden door die ellendige edelman, broeders! Zoals Harald mij wil opofferen, zo zal hij jullie allemaal beliegen en bedriegen. Vecht niet tegen de koning, werp de wapens neer, verjaag Harald en Eric zal jullie belonen met iets dat meer waarde heeft dan goud! Een vrij bestaan!' 'Schurk,' brult Harald de Sluwe er tussendoor, zodat de krijgers de helft van Arns woorden niet kunnen verstaan. 'Verrader! Lelijke overloper. Die zeven laffe spionnen hebben hun straf al te pakken en jij zal de jouwe ook niet ontgaan!' En zijn paard naar voren drijvend schreeuwt hij zijn troepen toe: 'Valt aan!'

Nog voor Haralds strijdkreet goed en wel verstomd is, worden enkele pijlen op de borstwering afgeschoten 'Pas op,' schreeuwt Eric, maar het is al te laat. Dodelijk getroffen zakt Arn de rover ineen. Gelijktijdig zetten de aanvallers zich in beweging. De Noorman beseft, dat ze nooit opgewassen zijn tegen deze overmacht en koortsachtig zoekt hij een uitweg. Peinzend volgen zijn ogen de gestalte van Harald, die hoog te paard met enkele van zijn aanvoerders tussen de troepen heen en weer rijden en hun bevelen geven. En dan schiet hem eensklaps een gewaagd plan te binnen. Als hij er in zou slagen, Harald de Sluwe in handen te krijgen ... 'Zadel de paarden,' schreeuwt hij. Terwijl zijn ruiters zich haasten dit bevel uit te voeren, roept hij Svein toe: 'Het bevel laat ik aan jou en Olaf over. Waag je niet naar buiten met het voetvolk.' Dan springt hij in het zadel. De poort zwaait open en als eerste dendert Eric over de valbrug. 'Verspreid aanvallen!' klinkt zijn stem. 'Twintig ruiters volgen mij!' En met een grimmig lachje stormt Eric recht op Harald de Sluwe in.

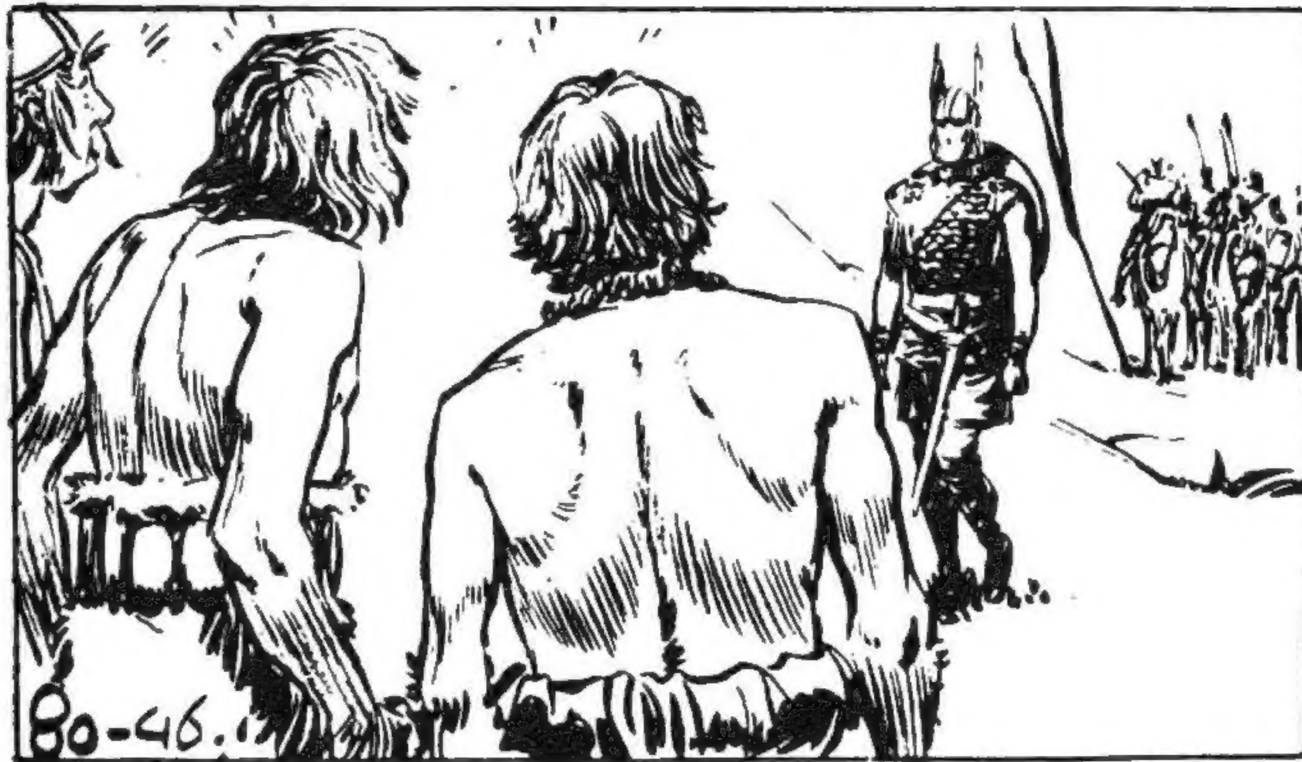
Terwijl de ruiterij met gevelde lansen een der benden in de flank aanvalt, stormt Eric met zijn twintig ruiters recht op de tegenstander in. Deze uitval komt zo onverwachts, dat de rovers enkele tellen roerloos staan. Tegen een geschoolde krijgsmacht zou Eric ongetwijfeld weinig succes gehad hebben met deze dolle stormloop. Maar het gemis aan oefening en krijgservaring bij Haralds bijeengeraapte "leger", doet zich gelden. De muur van nader stormende paarden, de denderende, vernietigende hoeven boezemen het merendeel zo'n schrik aan, dat zij schreeuwend een goed heenkomen zoeken. Degenen, die moed genoeg kunnen opbrengen om weerstand te bieden, moeten dit duur betalen. Tandenknarsend ziet Harald zijn leger uiteenvallen nog voor het goed en wel in actie is gekomen. Vergeefs tracht hij de rovers de vlucht te beletten. Maar de nadering van de Noorman, die zich als de verpersoonlijking van de wraak een weg slaat door de ontredderde troep, noopt hem al gauw, er zelf het hardst van allemaal van door te gaan... 'Sta, schurk!' brult Eric hem na. Zijn paard aandrijvende tot het uiterste, vliegt Eric zijn krijgers vooruit en langzaam centimeter voor centimeter, loopt hij op de vluchtende in.

Na een blik over zijn schouder verandert Harald onverwacht van richting en vlucht het woud in. Een laatste middel om zijn achtervolgers kwijt te raken, begrijpt Eric. Harald volgt een smal kronkelend paadje en is meermalen uit het gezicht verdwenen. De Noorman bekommert er zich echter weinig om, het hoefspoor is duidelijk genoeg, en vroeg of laat komt er wel een eind aan het woud. Inderdaad ziet hij na verloop van enige tijd voor zich licht schemeren. Maar als Eric met zijn ruiters de smalle open vlakte bereikt, blijkt dat Harald hem te slim af is geweest. Zijn spoor leidt regelrecht naar een kronkelend riviertje, doch op de andere oever ontbreken de hoefindrukken en de vluchteling is in geen velden of wegen meer te bekennen. Een onderzoek van de rotsige rivierbodem levert niets op. 'Verder zoeken heeft geen zin,' zegt Eric schouderophalend. 'Hij kan beide kanten uitgegaan zijn en voor we dat ontdekt hebben, is hij te ver om hem nog te achterhalen.' In snelle galop keren ze langs een andere, gemakkelijker weg terug. Eric vraagt zich inmiddels af hoe de zaken er bij Olafs burcht wel zullen voorstaan. Hun pad voert door een brede kloof. Dan houdt Eric ineens met een ruk zijn paard in. Hij meent even een verdachte beweging gezien te hebben en het volgende ogenblik duikt vanachter de rotsen een troep haveloze krijgers op.

'Wat gaat ge doen, heer!' roept de hoofdman der ruiters verschrikt als Eric afstijgt. Deze maakt een geruststellend gebaar en wandelt op zijn gemak de vreemde troep krijgsvolk tegemoet. Achter hem richten twintig bogen zich met dodelijke zekerheid op de voorste rij. Het zijn evenwel niet de bogen, maar het is de rijzige gestalte in de glanzende wapenuitrusting, die de zwerverstroep achteruit doen schuifelen. Zo goed als de Noorman begrijpt, met mannen van Harald te doen te hebben, zo goed weten ook deze, wie ze daar voor zich zien. Vlak voor de bende staat de Noorman stil, vouwt zijn handen bedaard op de rug en zegt: 'Ik ben Eric, koning aller Noren, wie zijn jullie en waar gaat de tocht heen?' Diepe stilte. Hier en daar tast een rover slinks naar z'n zwaard, hetgeen de Noorman niet ontgaat. Zonder er acht op te slaan kijkt hij de gezichten langs, stapt dan naar een lange, oude krijger, de enige die zich kan beroemen op een soort tuniek. 'Ben jij de hoofdman?' vraagt Eric. De oude kerel likt zijn lippen af, kijkt schuw rond en knikt. Sedert zijn terugkeer doen de vreemdste verhalen de ronde over Eric, zodat hij in de ogen van bijgelovige lieden ongeveer uitgegroeid is tot een soort driekoppige draak in mensengedaante. En om nu zo ineens oog in oog te staan met deze welhaast legendarische figuur is meer dan de rover verwerken kan. Gedwee als een lam geeft hij antwoord op Erics vragen. 'Wil je je weer bij Harald aansluiten?' 'Ja heer.' 'Waarom vecht je tegen je koning?' De rover kijkt rond en haalt de schouders op. 'We kregen ervoor betaald om te vechten.' 'Betaald heb je gekregen,' zegt Eric spottend, 'en gevochten heb je ook, dus dat is wel verrekend. Vanaf nu heb je niet meer met Harald te maken, maar met mij, je koning!' En in de loodzware gespannen stilte klinkt Erics stem onbewogen: 'Omgekeerd mars: Terug naar de burcht met jullie! Daar heb ik dan een betaling met jullie te regelen!' Zijn grijze ogen flitsen heen en weer. Of zijn list lukken zal?

Onrustig kijken de rovers elkaar aan. Hier en daar stijgt een vijandig gemompel op. 'Wat wil je met ons?' gromt de aanvoerder argwanend. 'Jullie zijn vogelvrijen, nietwaar?' geeft Eric kalm ten antwoord. 'Welnu als jullie enig vergrijp is, dat jullie je om de tuin hebben laten leiden door Harald, heb je van mij niets te vrezen. Degenen van jullie, die vroeger een normaal bestaan hadden kunnen naar dat bestaan terugkeren. Vroegere lijfeigenen van de edelen, die zich tegen mij gekeerd hebben, krijgen grond en vrijheid.' De rovers luisteren beduusd. Dit is wel het laatste wat ze verwacht hebben. 'Ik vertrouw het niet helemaal,' mompelt de hoofdman. 'Gaat dat allemaal maar voor niks? Zomaar?' 'Onder één voorwaarde,' glimlacht Eric, die weet dat hij het pleit gewonnen heeft. 'Als ik in de toekomst nog meer krijgsvolk nodig heb, moeten jullie klaar staan.' 'Roep me en ik kom!' grijnst de oude aanvoerder, 'al is het midden in de nacht!' 'Wel,' zegt Eric tot de aanvoerder van zijn ruiters, als de bende zich juichend en kennelijk opgelucht in beweging zet, 'heb ik de vijand vernietigd of niet?' En de hele lange weg terug naar Olafs burcht pijnigt de arme krijgsman zich de hersens af over deze dubbelzinnige uitspraak. Op de weide rond de burcht is het een drukte van belang. Svein komt de Noorman tegemoet en verklaart teleurgesteld, dat hij geen plezier van het gevecht gehad heeft, omdat Erwins versterkingen in minder dan geen tijd de strijd beslisten. 'Mooi,' knikt de Noorman, 'breng de troep die ik bij mij heb bij de rest van de gevangen rovers en laat ze daar een tijdje met rust.' 'Rust, rust!' gromt Svein. 'Bah, alles is rust zogezegd. Nou gaan we zeker lekker ergens bij de haard zitten wachten tot we van ouderdom en verveling omvallen, hè?' 'Ik denk het niet,' glimlacht Eric grimmig. 'Roep Thorwald voor een bespreking. Als mijn gedachte juist is, komt er binnenkort meer strijd dan je aan kunt.'

Als Eric en Svein het grote burchtplein betreden is het eerste wat de Noorman ziet de ranke gestalte van Ingrid, de dochter van Olaf, die evenals de andere vrouwen helpt de gewonden te verzorgen. Het meisje bloost, als ze de blik van de koning op zich voelt en houdt onwillekeurig de pas in. 'Nog boos?' glimlacht Eric plagerig. Zij schudt heftig het hoofd, en kijkt hem verlegen van onder de lange wimpers aan. 'Het spijt mij . . . van die klap,' fluistert zij. Dan pakt zij haar rokken bijeen en vlucht haastig weg. 'Ha,' grijnst Svein verrukt, ze mag Erwintje nog wel zogezegd.' Op dat moment krijgt Eric Olaf de Berenjager in het oog, die van een afstand de ontmoeting gadegeslagen heeft. Olaf zegt niets, maar de stroeve trek die even over zijn gezicht glijdt ontgaat hem niet. In de rokerige burchtzaal bespreekt Eric met Svein, Thorwald en Olaf de toestand. 'Ik heb ruimschoots de tijd gehad om alles eens te overwegen,' zegt hij. 'Het staat vast, dat Harald wapens en goud om zijn mannen te betalen gekregen heeft van een onbekende. Voor zover ik weet, is er in Noorwegen niemand rijk genoeg om dit te kunnen doen. We moeten deze geheimzinnige helper dus buiten Noorwegen zoeken. Twee machten komen daarvoor in aanmerking. Ten eerste de Joms Vikings; zij zouden bang kunnen zijn, dat ik een bedreiging voor hun onafhankelijkheid werd als ik een te grote macht bezat, maar waarschijnlijk is dit 't niet, want mijn pleegzoon Axe is een Joms Viking. Dat weten zij en nimmer heb ik hen iets in de weg gelegd.' 'En de ander,' gromt Svein vooroverbuigend. 'De ander,' zegt Eric fronsend, 'de oude tegenstander . . . Ranrike!*

* Lees Svitjolds Offer' en 'de Wolf en de Hond'.

'Ranrike*!' herhaalt Svein dreigend, 'diezelfde schurkentroep die indertijd probeerde koningin Winonah te pakken te krijgen?' 'Dezelfde,' knikt Eric grimmig. 'Zou dit inderdaad de geheimzinnige helper van Harald zijn, dan betekent dat . . . ' 'Oorlog,' valt Svein zwaar in en zijn oogjes glimmen. 'Laten we er dan meteen het mes inzetten, Noorman. Het wordt tijd dat die boeven eens en voorgoed onschadelijk worden gemaakt.' 'Niet zo haastig,' grinnikt Eric. 'Ik onderneem niets voor ik zekerheid heb, en het zal moeilijk zijn zekerheid te geven, want Harald en de Ranriker zijn allebei slim genoeg om geen bewijzen achter te laten. De enige, die hier helpen kan is de skalde . . . als hij nog leeft. Daar ben ik ook benieuwd naar. Maar we zullen eens zien hoe het met de gevangenen staat.' Geheel alleen begeeft Eric zich te midden van de rovers en wenkt de oude aanvoerder. 'Wel?' glimlacht hij, 'hoe denkt de rest van jullie makkers over mijn voorstellen?' 'Hm, wel goed,' komt het antwoord. 'Maar er zijn er verscheidene, die nooit anders dan van roof hebben geleefd . . .' Eric knikt. 'Voor die is het moeilijker.' 'Er is nog een grote troep de bossen ingevlucht. Die zullen zich wel weer achter Harald scharen.' 'Heeft iemand de skalde gezien?' wendt hij zich dan luid tot de troep. Er volgt slechts een ontkennend hoofdschudden. 'Weet één van jullie iets meer over de herkomst van de wapens?' 'Wel, als het helpen kan,' antwoordt een magere kerel, 'we zouden over een week of twee weer een paar goudstukken ontvangen.' 'Die krijg je dan nu van mij!' zegt Eric de Noorman, 'want dit is een waardevolle inlichting, vriend.' Na de rovers verzekerd te hebben, dat ze niet langer gevangenen zijn, haast Eric zich terug naar zijn vrienden. 'Over twee weken dus, zal Harald weer de handlangers van zijn helper ontmoeten. Maar wáár en hoe? Hoe komen we daar achter . . . ' 'Wel, da's simpel genoeg,' zegt Svein grijnzend. 'Stuur spionnen uit om Harald in de gaten te houden. Een gevaarlijk baantje. Zogezegd net iets voor mij.' 'Ja, ja,' mompelt Eric peinzend. 'Ik weet nog iets beters. Ik ga zelf en niet met een hele troep spionnen, maar alleen.'

* Het huidige Bohuslan in Zweden.

Tegen de hevige protesten van Svein en de anderen in begeeft de Noorman zich nog dezelfde nacht op weg, slechts gewapend met pijl en boog en een kort zwaard. Het is een heldere nacht. Op een der hellingen houdt hij zijn paard in voor een laatste blik op de glimmende lichtjes van de burcht. Dan zet hij zijn paard aan en verdwijnt in de duisternis. De gevaarlijke tocht is begonnen. Eric weet, dat de kleinste vergissing of onachtzaamheid hem het leven kan kosten. Want buiten Harald en zijn troep zijn er nog andere vijanden in deze noorderlijke wildernis, even meedogenloos, even dodelijk: wolven, beren, lynxen. De eerste uren rijdt hij in kalme galop voort over een smal pad, doch zodra hij het gebied nadert, waar hij vermoedt, dat Harald zich ophoudt, stijgt hij af en zoekt zijn eigen weg langs smalle paadjes in het woeste landschap en haast onbegaanbare hellingen. Het eerste wat hem te doen staat is, een plek te vinden, waar hij en zijn paard een veilig toevluchtsoord kunnen vinden; een goed verborgen grot of zoiets. Van daaruit kan hij dan pogen Haralds schuilplaats op te sporen. En dan houdt hij opeens met een ruk de pas in voor een diep, breed spoor. Hij onderzoekt de bodem. Er is tenminste één ruiter bij en het spoor loopt zuidwaarts. 'Zuidwaarts,' mompelt hij. 'Ranrike ligt in het zuiden. Ik moet me al erg vergissen als dit niet van Harald en zijn bende is. Er achteraan dus!'

In kalme galop volgt Eric het brede spoor. Het is zeker meer dan een dag oud, zodat de kans niet groot is, dat hij onverwachts op de troep zal stuiten. En hij krijgt de bende ook niet in het oog. De volgende dag neemt hij het zekere voor het onzekere en volgt het spoor stapvoets. Dan, de derde dag van zijn achtervolging hoort hij voor zich het geluid der stemmen. Hij stijgt af, en met het paard aan de teugel, verlaat hij het spoor om zijn weg door het woud te zoeken. Klaarblijkelijk heeft de bende kamp gemaakt en voelen ze zich veilig, want zoals het geluid van hun stemmen bewijst, doen ze geen moeite hun aanwezigheid te verbergen. Mogelijk is Harald nu alleen onderweg voor de samenkomst met de krijgers van zijn onbekende helper en moet de bende hier wachten op zijn terugkeer, bedenkt de Noorman. In dat geval moet ik zijn sporen vinden aan de zuidzijde van de kampplaats. Op veilige afstand trekt hij met zijn geduldige paard om het kamp heen en staat hij opeens verrast stil bij een smal paadje. Snel knielt hij neer en onderzoekt de hoefindruk voor hem. 'Een kersvers spoor van een ruiter,' mompelt hij. 'Harald?' Dan fronst hij de wenkbrauwen. 'Ranrike ligt in het zuiden, maar dit spoor loopt pal westwaarts.'

Zonder zich een moment te bedenken volgt Eric het verse spoor. Maar hij is nauwelijks onderweg of hij hoort achter zich gerucht. Hij houdt zijn paard in het dichte struikgewas. Het dier briest zacht. Kalmerend legt Eric de hand op de neus van het paard en wacht. Even later gaan op korte afstand drie ruiters voorbij. Kennelijk rovers van Harald. Hoewel ze weinig haast maken, valt het Eric op, dat ze meermalen achterom kijken, alsof ze bang zijn gevolgd te worden. Scherp luisterend blijft Eric in zijn schuilplaats. Het geluid van de paardehoeven verwijdert zich langzaam en houdt dan ineens op. Ze staan dus stil. Eric vraagt zich ongerust af of ze misschien zijn aanwezigheid toch gemerkt hebben, als een schel fluitje verscheidene malen achtereen opklinkt. Dan stilte. Even later weer het fluitje. ‘Dat is een signaal,’ mompelt Eric, ‘daar moet ik het mijne van hebben.’

Snel bindt Eric zijn paard aan een stevig boompje vast en sluipt achter de rovers aan. Het duurt niet lang, voor hij ze in het oog krijgt. Ze zijn afgestegen en staan fluisterend bijeen nabij een kleine waterval. Een uitstekende plek voor een samenkomst, bedenkt Eric. Maar met wie? Met Harald? Het lijkt niet waarschijnlijk, dat deze zijn mannen getuige laat zijn van zijn ontmoeting, met zijn onbekende helpers. Geruisloos sluipt Eric naderbij... 'Hij heeft argwaan gekregen, wat ik je brom!' fluistert er een. 'Het is een sluwe rekel. Laten we niet langer wachten, ik wed dat hij allang op weg is.' 'Hij kan geen sporen lezen,' gromt de man, die er bij is gaan zitten, 'dat hebben we meermalen gemerkt. Nee, ik wacht. Het kon best eens wezen, dat hij in de buurt is en ons in de gaten houdt, om dan stiekem achter ons aan te komen, als we hier weg gaan.' Het klinkt Eric hoe langer hoe raadselachtiger in de oren, maar lang hoeft zijn onzekerheid niet te duren. Opeens springt de zittende overeind en stoot zijn makkers aan. 'Daar is-ie.' En Erics ogen vallen haast uit zijn kassen van verbazing: want wie nadert daat strompelend en kreunend langs de beek? De skalde!

Hinkend komt de skalde naderbij. 'Ik ben blij, dat jullie gewacht hebben, jongens,' kreunt hij. 'Ik was al bang, dat jullie me in de steek zouden laten.' 'Daar waren wij ook bang voor,' gromt een der rovers met een loerende blik. 'Wat is er gebeurd, makker?' 'Mijn paard schrok en sloeg op hol; toen ben ik eraf gevallen. Ik kan niet zo best paardrijden, dat weet je wel. Maar wat nu, kan ik bij iemand achterop?' De rovers kijken elkaar zwijgend aan en schudden dan het hoofd. 'Ja, hoe krijg ik dan mijn deel van het goud? Jullie bedriegen me toch niet, hoop ik,' stamelt de skalde hevig ontdaan 'Het is mijn idee geweest.' 'Ja, ja,' grinikt een der rovers, 'we zullen aan je denken vriend. Je ziet ons nog wel. Maar nu moeten we achter Harald aan, of het gaat onze neus ook voorbij.' Snel stijgen de kerels op. 'Lafaard,' jammert de skalde handenwringend. 'Jullie bedriegen me! Halt! Ik moet met jullie mee!' Een grijnslach is het enige antwoord. De skalde staart het drietal als een toonbeeld van wanhoop na, maar zodra ze uit het gezicht zijn verdwenen verandert zijn houding als bij toverslag. Hij richt zich op, kreunt niet langer en het lijkt de Noorman, die dit alles met grenzeloze verbazing gadegeslagen heeft, zelfs toe of hij lacht. Dan draait de skalde zich snel om en zegt grinnikend in de richting waar Eric in de struiken zit: 'Zo, heer koning, kom nu maar tevoorschijn, want naar ik meen, ben ik u een uitleg verschuldigd.'

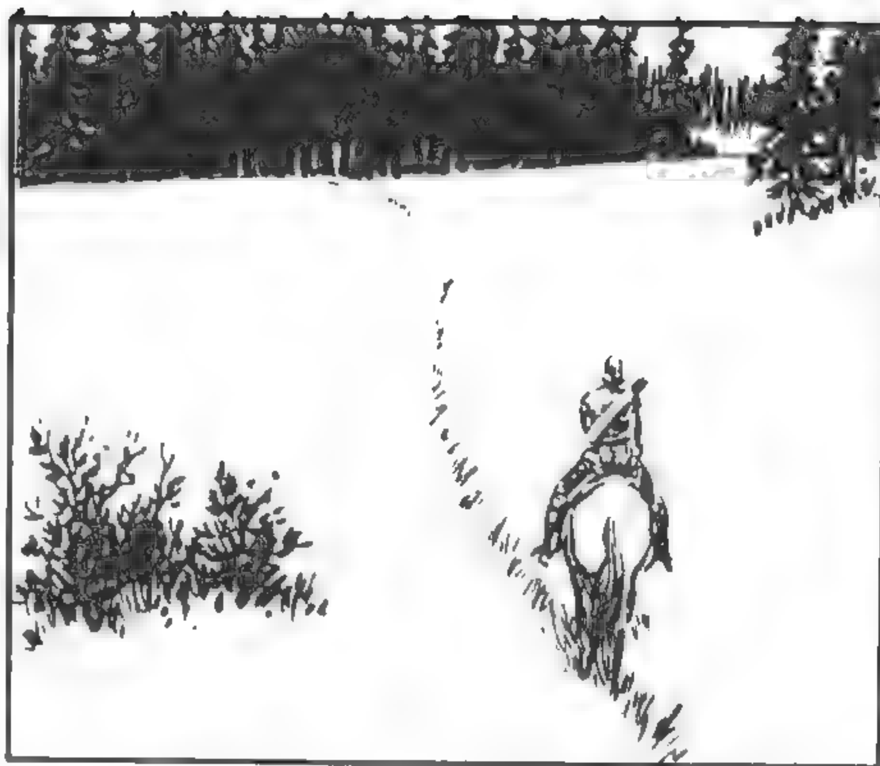

Verbluft komt Eric tevoorschijn. 'We hebben weinig tijd hier' zegt de skalde, nog nagrinnikend. 'Ik zal kort zijn. Harald is weg en hij heeft beloofd met soldij voor de mannen terug te komen. Het is een troep uitschot en ze zullen beslist geen vinger meer voor hem uitsteken als ze geen betaling krijgen, dus was het zaak om dit te verhinderen, meende ik. Door bijvoorbeeld Harald door een paar van zijn eigen mannen te laten beroven. Daarvoor zocht ik deze drie kerels uit. Er waren nog vier paarden in het kamp. We spraken af, dat ik er op een zou vluchten en de drie zouden me zogenaamd achtervolgen.' Eric knikt goedkeurend. 'Maar,' vervolgt de skalde listig, 'ik begreep best, dat die drie fraaie jongens van plan waren mij om hals te brengen. Het deel van het goud dat ze mij zouden moeten geven hebben ze liever zelf. Daarom zette ik deze vertoning op touw. Mijn drie brave makkertjes meenden nu, dat ze me op een gemakkelijke manier kwijt zijn en ik kan zonder levensgevaar achter hen aan.' Met stijgende verbazing heeft Eric toegeluisterd. 'Nou, jij bent me er eentje,' zegt hij dan. 'Ik heb nog nooit zo een slim mannetje meegemaakt, geloof ik. Maar we kunnen nu beter samen achter Harald aan gaan.' De skalde schudt het hoofd. 'Doet gij dat alleen, heer. Dan ga ik naar Olafs burcht. Harald weet, dat Erwin erg op Olafs dochter gesteld is. Hij heeft een paar man naar Olafs burcht gestuurd, met de opdracht om Ingrid te roven.'

Het bericht dat Olafs dochter in gevaar is verontrust Eric niet weinig, maar de skalde zegt geruststellend: 'Er is nog niets aan de hand, want de mannen, die haar moeten ontvoeren zijn te voet. Ik ben dus eerder op de burcht en kan Olaf waarschuwen.' 'En als mijn mensen je niet geloven,' antwoordt Eric fronsend. 'Vergeet niet, dat je in hun ogen een nogal eigenaardige rol hebt gespeeld.' De skalde haalt de schouders op. 'Laat dat maar aan mij over,' glimlacht hij. En zo gaan zij uit elkaar. Het kost de Noorman niet veel moeite Haralds spoor, dat door de drie rovers nog duidelijker is geworden, te volgen. Op veilige afstand van het kamp stijgt hij op en zet zijn paard in draf. Aan de rand van het woud, houdt hij de teugels in en staart weifelend voor zich. Daar loopt het spoor van Harald, duidelijk als een lint door het golvende landschap. Voor een mogelijke achtervolger gemakkelijk te vinden. Té gemakkelijk,' mompelt Eric en terwijl hij langzaam afdaalt naar de vlakte, overvalt hem opeens een gevoel van argwaan.

In draf volgt Eric het spoor, dat rechttoe-rechtaan zuidwaarts voert. Hoe meer hij er over nadenkt, hoe meer hij er van overtuigd raakt, dat Harald dit met opzet gedaan heeft, om mogelijke achtervolgers in een val te lokken. Hij zou bijvoorbeeld gemakkelijk in een boog op zijn spoor kunnen terugkeren en op een beschutte plaats in een hinderlaag gaan liggen. Maar hoewel Eric zijn ogen goed de kost geeft, duidt niets er op, dat Harald van zijn pad is afgeweken. En bovendien, de ligging van het spoor biedt in het geheel geen mogelijkheid voor een hinderlaag, want het blijft op de vlakte, die gemakkelijk te overzien is. Na twee dagen doorgereden te hebben zonder dat er iets voorvalt, houdt de Noorman ineens met een grimmig lachje de pas in. Vóór hem strekt zich een donker woud uit en het spoor voert er ditmaal regelrecht heen. ‘Hier is het,’ mompelt hij. ‘Ik moet me al erg vergissen als het niet hier is, dat Harald zijn hinderlaag heeft gelegd.’ Na een korte aarzeling besluit hij in de beschutting van enkele lage struiken de nacht af te wachten. Dan, in het duister buigt hij een eind af naar het oosten en stormt vervolgens diep over zijn paard gebogen de woudrand tegemoet.

In de beschuttende duisternis van de bosrand houdt Eric zijn paard in en laat zich snel uit het zadel glijden. Geen geluid dringt tot hem door. Klaarblijkelijk is zijn aanwezigheid onopgemerkt gebleven. Toch vertrouwt hij het niet helemaal; Harald de Sluwe heeft zijn bijnaam niet voor niets gekregen en bovendien moet hij rekening houden met de drie rovers, die hem vóór zijn. Behoedzaam dringt hij het woud in. Keer op keer stilstaand, om te luisteren naar mogelijke onraad. Op een verborgen donkere plek bindt hij zijn ros aan een boom en sluipt alleen verder in de richting van de plaats waar het spoor het woud in ging. Als Harald een hinderlaag gelegd heeft zal het daar zijn en het is de vraag of en hoe de drie rovers er door gekomen zijn. Geen geluid, hoe gering ook, ontgaat zijn gehoor, terwijl hij omzichtig van boom tot boom sluipt, met de boog in de aanslag. Er is niets, dat op onraad wijst en toch voelt hij intuïtief dat er gevaar dreigt. Hij kan nu niet ver meer van het spoor verwijderd zijn. Dan, opeens, kraakt er een tak, scherp en alarmerend. Erics boog zwenkt bliksemsnel in de richting van het geluid en op hetzelfde ogenblik voelt hij iets tegen zijn schouder slaan. Een stekende pijn en met een luide kreet valt Eric voorover.

Roerloos blijft Eric liggen. De pijlwond aan zijn schouder is niet meer dan een schampschot, maar door te doen of hij dodelijk getroffen is, hoopt hij zijn aanvaller dichterbij te lokken. Hij luistert ademloos, als een zacht gekraak tot hem doordringt. Voetstappen. Al zijn spieren spannen zich, maar de onbekende komt niet naderbij. Het lijkt of hij aarzelt. Dan verwijderen de geluiden zich weer. Zou hij er zó van overtuigd zijn, dat hij mij gedood heeft, bedenkt Eric verwonderd, óf . . . en dan richt hij zich bliksemsnel op. Zijn paard!

Terwijl hij hier ligt, kan de ander er wel eens met zijn paard vandoor gaan. Geruisloos sluipt hij terug en als hij het dier in de verte hoort briesen heeft hij zekerheid. Met een verwensing dringt hij zich door het dichte onderhout. Vaag kan hij de gestalte van een man onderscheiden, die het paard aan de teugel probeert mede te trekken. 'Halt!' dondert zijn stem. 'Sta stil schurk, of ik schiet!'

De paardedief stoort zich niet aan Erics bevel en Eric zendt hem een pijl achterna. Maar in de wirwar van takken is een zeker schot haast een onmogelijkheid. Haastig baant de Noorman zich een weg naar de bosrand om een vrij schootsveld te hebben en juist op het moment, dat de ander gejaagd opstijgt, treft hem Erics pijl. Met een kreet stort de man van het paard, dat er hinnikend vandoor gaat en op enige afstand blijft staan. De paarderover poogt overeind te komen, maar Eric is snel bij hem. Hij heeft slecht een lichte wond. 'Waar zijn je makkers?' bijt hij de rover toe. 'Dood,' stamelt de man. 'We vielen in een hinderlaag. Alleen ik ontkwam.' 'Dus Harald was jullie te slim af,' zegt Eric grimmig, maar als Eric de man vraagt of hij weet, wie hij is, schudt deze ontkennend het hoofd. 'Sta op!' beveelt de Noorman; 'Ik heb niets aan jou, en méér tijd kan ik niet verspelen. Het ga je goed, makker.' Hij grijpt zijn paard en nagestaard door de rover verdwijnt hij langs het spoor. 'Of ik je ken!' mompelt de paardedief. 'Zeker, koning Eric. En ik weet wat me nu te doen staat ook. Anders ga jij er nog met ons goud vandoor. Maar daar zal ik een stokje voor steken.'

Zonder onderbreking rijdt Eric voort langs Haralds spoor. Het lijkt hem niet waarschijnlijk, dat de schurk een tweede maal rekening zou houden met achtervolgers, maar toch is hij op zijn hoede. Tegen de middag houdt Eric opeens met een ruk zijn paard in en luistert. Zijn scherpe oren hebben een gerucht opgevangen. Een zwak nauwelijks hoorbaar gefluister lijkt het. Meteen stijgt hij af en zoekt de bescherming van het woud op. Het is mogelijk, dat hij zich iets verbeeldt, maar zeker is zeker. Weer luistert hij. Hij kan er niet veel wijzer van worden. Maar toch weerhoudt hem er iets van verder te gaan. Voorzichtig brengt hij zijn paard verder het woud in en bindt het daar vast. Dan sluipt hij behoedzaam, zonder gerucht te maken, voorwaarts en dan krult een grimmig lachje zijn mondhoeken. Zijn voorgevoel is maar al te juist geweest. Aan de rand van een kleine open plek zitten twee mannen zacht te praten: de een is Harald . . . de ander . . . Zonder enige twijfel de geheimzinnige helper achter de schermen. ‘Ziezo,’ gromt Eric met flikkerende ogen, ‘mooier kan het al niet. Ik zal dat tweetal de verrassing van hun leven bezorgen.

Dit is een prachtige kans om beide schurken in handen te krijgen, beseft Eric. Omzichtig sluipt hij in een boog achter de samenzweerders, maar bemerkt dan ineens een beweging tussen de stammen en ziet tot zijn teleurstelling, dat daar krijgers gelegerd zijn. Hoe groot hun aantal is kan hij van zijn plaats onmogelijk beoordelen, maar het maakt het in ieder geval onmogelijk iets te ondernemen. Voorzichtig schuift hij dichter op de pratende toe. Het is wellicht de moeite waard te weten wat die daar te bespreken hebben en bovendien kan hij zo de onbekende beter bekijken al is het dan maar op de rug . . . 'Toch heb ik het bevel van mijn heer u te vergezellen,' hoort hij de man met een nasale stem zeggen. 'Per slot hebben we er recht op om ons van de toestand te overtuigen.' Harald haalt de schouders op. 'Vertrouw je me soms niet? Het is zoals ik u gezegd heb. Ik beheers de toestand volkomen. De Noorman zwerft ergens rond, maar mijn troepen zullen niet rusten voor ze hem te pakken hebben.' 'Toe maar,' denkt Eric grimmig, 'een leugentje meer of minder geeft ook niet. Ja, ja, ik zwerf wel rond, maar je moest eens weten waar, schurk.' Veel wijzer wordt hij overigens niet van het gesprokene en hij vraagt zich geërgerd af wat hem nu te doen staat, als hij eensklaps achter zich een luide schreeuw hoort, gevolgd door een schel gehinnik. Geschrokken beseft Eric, dat dit maar één ding beduiden kan. Ze hebben zijn paard gevonden.

Ook de twee mannen horen de kreet en Harald springt zenuwachtig overeind. ‘Komaan, zijt gij bang?’ mompelt de onbekende, terwijl hij eveneens opstaat. ‘En waarvoor dan? Onze vijanden heb je verslagen, zeg je zelf, dus . . . ’ Harald geeft nauwelijks antwoord. Hij luistert even naar wat de krijgers, die op enige afstand voorbij rennen, elkaar toeschreeuwen en gaat dan met een binnensmondse verwensing achter hen aan. Met een minachtende grijns staart de onbekende hem na, tot hij ineens een ruk aan zijn mantel voelt, die hem het evenwicht doet verliezen. Zijn angstschreeuw wordt in de kiem gesmoord, want de mantelgespen drukken zijn hals dicht. Voor hij beseft wat er gebeurt wordt hij achterover getrokken. Een ijzeren knuist grijpt hem beet en een moment later ploft hij ruggelings tussen de struiken. ‘Daar heb ik je,’ mompelt een metalen stem. Een paar grijze ogen staren hem onheilspellend aan. Voor de ander een mond open kan doen drukt Eric weinig fijngevoelig, maar zeer afdoende diens hoofd in het gras en van de alarmkreet blijft niets over dan een vreemd dof gepruttel. ‘Even braaf zijn,’ lispelt Eric, ‘het gevaar is nog niet voorbij. Het zou mij zeer verdrieten je ontijdig naar de andere wereld te moeten helpen, want we hebben een boel te bepraten samen. Luister goed, ze zoeken mij en helaas, in de juiste richting . . .’

Terwijl hij scherp luistert naar de geluiden om zich heen wikkelt Eric zijn gevangene in diens eigen mantel, zodat deze geen vin kan verroeren en bindt hem een lap om de mond. Een zwak gerucht bij de omgevallen boom doet Eric opkijken. Het is Harald, die op het punt staat, het struikgewas binnen te dringen. Maar dan verschijnt er een peinzende uitdrukking op het gezicht van de Sluwe. Bruusk wendt hij zich om en roept luid de krijgers bijeen. Gespannen wacht Eric af. Hij kan niet verstaan wat Harald de mannen toeschreeuwt, maar de geluiden vertellen hem genoeg. De troep vertrekt en ineens begrijpt Eric het. Grinnikend haast hij zich naar zijn gevangene. 'Voor mij is het gevaar geweken,' zegt hij betekenisvol, terwijl hij de mantelgesp op zijn handen weegt. 'Het teken van de slang; Ranrike . . . Zoals ik al vermoedde,' mompelt hij dreigend. 'En dit is mijn teken,' vervolgt hij, 'het teken van de Noorman.' Het scherp van zijn zwaard zweeft beangstigend dicht langs de hals van de ander. 'Je bondgenoot Harald is er vandoor. Begrijpelijk, want hij zat met iets in zijn maag. Nu hoeft hij niet langer bang te zijn dat de vorst van Ranrike ontdekt, dat hij geld steekt in een verloren zaak.' In doodsangst staart de man hem aan. 'Een verloren zaak,' herhaalt Eric grimmig. 'Sta op vriend, binnenkort zul je ervaren hoe de zaken er werkelijk voorstaan . . . voor Ranrike!'

'Bangmakerij,' snauwt de ander. 'Je deed er beter aan mij vrij te laten. De vorst van Ranrike zal bloedig wraak nemen als hij dit hoort.' 'En horen zal hij het,' knikt Eric, terwijl hij zijn gevangene gebaart op te staan. Zwijgend begeven zij zich op pad en hoe verder hij van huis komt, hoe onzekerder de oude Ranriker zich begint te voelen. Dagen lang trekken zij verder en in die tijd heeft Eric ruimschoots gelegenheid de ander uit te horen. Niet zonder succes ook, want de man beseft maar al te goed, dat zijn leven van die ijzige Noorman afhangt. De spichtige gevangene, wiens naam Regin is, blijkt de raadsman van de koning van Ranrike te zijn, die niet alleen de opdracht had goud over te dragen aan Harald, maar er zich bovendien van moest overtuigen of het wel juist besteed werd. 'Ja, ja,' zegt Eric grimmig, 'dat juist 'besteden' betekent dat mijn leger en ik er bij, met het goud van Ranrike om hals gebracht moeten worden. Wat is dat voor een laffe schurk, dat hij zelf niet tevoorschijn durft te komen?' Regin haalt zwijgend de schouder op. 'Maar hij zal er van lusten,' gromt de Noorman onheilspellend. 'Want jullie Ranrikers hebben in het verleden al meer dan genoeg ellende gesticht. Daar zal ik nu eens voorgoed een einde aan maken.' 'Maar ik heb het nooit gedaan,' brengt Regin benepen in het midden. 'Ik ben een arme oude man. Van mij zult gij nooit meer last beleven, als gij mij nu vrij wilt laten.' Maar Eric luistert niet meer. Hij houdt met een ruk de pas in en staart peinzend naar de stofwolk ver weg op de vlakte. Daar nadert een grote groep krijgsvolk . . .

'Denk er om, als je herrie maakt, kost het je je kop,' bijt Eric zijn gevangene toe. Dan haasten zij zich langs de dichtbegroeide helling in de richting van de naderende troep krijgsvolk. 'Wie kunnen dit zijn,' bedenkt Eric. 'De troep van Harald of mijn eigen mensen?' Hij hoeft niet lang op het antwoord te wachten. Uit het woud beneden hem komt ineens een kleine ruitertroep te voorschijn. Harald en de Ranrikers en op het zien hiervan snelt de voorhoede van de krijgstroep hen tegemoet. De Noorman, die hier het zijne van wil weten, bindt Regin voor alle zekerheid aan een boom vast en daalt behoedzaam, de helling af. Op gevaar af ontdekt te worden werkt hij zich dichterbij. Hij kan weliswaar niet horen wat daar gesproken wordt, maar het gelach bewijst, dat ze nogal in hun schik zijn. Mogelijk dat het goud daar de reden van is, of... en dan ontdekt Eric ineens te midden van al die mannen de ware reden van hun opwinding; het is de tengere gestalte van een vrouw... Een vreselijk vermoeden maakt zich van hem meester. Nog verder dringt hij zich naar voren en met een gevoel van wanhoop herkent hij haar. Het is Ingrid, de dochter van Olaf de Berenjager.

Als aan de grond genageld staart Eric naar het tengere meisje; de weerloze gevangene van Harald en zijn wrede troep; de gijzelaarster, het mes op de keel van Erwin, Olaf en hemzelf. Wat kan hij doen om de toestand te redden? Misschien zou hij kunnen proberen, Harald onder schot te krijgen, maar dit denkbeeld verdwijnt even snel als het opgekomen is. Ingrid zou het gelach betalen. Met gebalde vuisten en samengeknepen lippen trekt Eric zich terug terwijl hij koortsachtig zijn hersenen pijnigt om een oplossing te vinden. Regin, de oude Ranriker merkt ogenblikkelijk, dat er iets aan de hand moet zijn, maar Erics gezichtsuitdrukking ziende houdt hij wijselijk zijn mond, en laat zich als een lam meevoeren. Het enige wat Eric voorlopig doen kan is de troep in het oog houden en dan maar hopen, dat een gelegenheid zich voor zal doen, om Ingrid uit Haralds handen te krijgen. De draagwijdte van deze ongelukkige situatie is nauwelijks te overzien. Met het meisje als gijzelaarster kan Harald eisen stellen, hoge eisen, eisen waaraan Olaf en Erwin blindelings zouden voldoen. Gespannen schaduwt Eric de troep in de vlakte. de ruiters van Ranrike zijn er niet meer bij. Ongetwijfeld heeft Harald hen weggestuurd. En dan, laat in de middag, houdt Eric eensklaps de pas in en staart achterdochtig naar de ruiterschare achter de bomen op de tegenoverliggende helling . . . Maar als hij temidden van de krijgers de forse gestalte van Thorwald gewaar wordt, komt hij opgelucht tevoorschijn. Men heeft ook hem ontdekt en even later staat Eric tegenover de stoere Viking. 'Ik weet wat er is gebeurd,' zegt Eric gehaast. 'Waar zijn Olaf en Erwin?' 'Olaf is zwaar gewond,' antwoordt de Viking ernstig. 'En Erwin . . .' 'Erwin is even tevoren geheel alleen vertrokken, om met Harald te onderhandelen.' 'Dat vreesde ik al,' stootte Eric uit. 'Waarom heb je hem niet tegengehouden?' Thorwald haalt de schouders op. 'Hij voert het bevel. Wat kan ik anders doen dan gehoorzamen?' 'Een paard, geef me een paard,' snauwt Eric. 'Ik moet achter hem aan vóór hij een onherstelbare fout begaat.'

De oude Ranriker wordt onder bewaking gesteld en haastig brengt men Eric een paard. Even later stormt de Noorman met een halsbrekende vaart de helling af. 'Ik moet hem inhalen,' hamert het door zijn hoofd, 'anders is het leed niet te overzien.' Hij verliest op deze dwaze rit alle voorzichtigheid uit het oog. Maar als hij na verloop van tijd zijn zoon voor zich ontwaart slaat hij een kreet van opluchting. 'Het is nog niet te laat . . .' Op het horen van Erics schreeuw houdt Erwin zijn paard in en staart geërgerd naar de waaghalzerige ruiter. In minder dan geen tijd is Eric naast hem en grijpt de teugel. 'Haal geen dwaasheden uit, zoon,' zegt Eric afgebeten. 'Wat kan ik anders doen?' valt Erwin heftig in. 'Moet ik dan toezien, hoe ze Ingrid mishandelen? Ik begrijp wat Harald wil. Goed, hij zal zijn zin krijgen. Als hij Ingrid maar vrij laat. Laat mij er nu door.' 'Stijg af,' bijt Eric hem toe. 'Voor deze dag ten einde is, heeft Ingrid de vrijheid terug, als je mij mijn gang laat gaan, geloof me.' Het lachje, dat om Erics mond speelt, verraadt niets van het roekeloze, levensgevaarlijke plan, dat in zijn brein heeft postgevat.

Met een grijns van triomf op zijn dunne lippen rijdt Harald aan het hoofd van zijn krijgsbende en loert af en toe naar het meisje, dat met een touw om haar hals naast het paard loopt. Niet langer hoeft hij zich te verbergen uit vrees voor een ontmoeting met Erics leger. Het grootste leger kan tegen hem niets uitrichten nu hij Ingrid gegijzeld heeft. Harald lacht geluidloos. Hij weet wat hem te doen staat. Regelrecht op Erics legerkamp aan om daar de overgave te eisen van die vervloekte Noorman en zijn troep. Brutaal rijdt hij een eindweegs voor zijn mannen uit over de Heirbaan naar het westen. Om een bocht van het pad in de schaduw van de hoge sparren ontwaart hij eensklaps een haveloze figuur, die zwaar leunend op een staf moeilijk voortstrompelt. De onbekende, klaarblijkelijk een zwerver kijkt op noch om en schijnt zich de nadering van Haralds bende niet bewust. 'Hé lummel, uit de weg,' roept Harald hem toe. De zwerver staat aarzelend stil en draait zich dan langzaam om en als Harald de ogen van de ander koud en hart als staal in de zijne voelt breekt het klamme zweet hem eensklaps uit en kan hij van louter schrik geen vin meer verroeren, want hij staat oog in oog met Eric de Noorman.

Ondanks zijn hevige schrik hervindt Harald snel zijn tegenwoordigheid van geest. Razendvlug legt hij een pijl op de pees, maar Eric is hem voor, terwijl hij naar voren springt, scheert zijn speer door de lucht en met een rochelende kreet, zakt Harald van zijn paard. Bijna gelijktijdig heeft Eric het dier bij de teugel en slingert zich in het zadel, dan buigt hij zich opzij, grijpt Ingrid stevig vast en drijft het ros met de knieën aan. Het gaat alles zo razendsnel in zijn werk, dat Haralds mannen het amper volgen kunnen. Maar dan beginnen de pijlen Eric om de oren te vliegen, terwijl de schurken schreeuwend op hem in stormen. De reden van hun woede is duidelijk genoeg. Het lastpaard, dat het goud van Ranrike meevoert is aan Haralds paard gekoppeld en dreigt hun op deze manier te ontglippen. Het kost Eric moeite Ingrid voor zich in het zadel te krijgen en gelijktijdig de paarden in toom te houden en hierdoor gaan kostbare ogenblikken verloren. Juist als de Noorman zijn paard de sporen wil geven achterhaalt hem een pijl. Zijn greep verslapt en hij wankelt in het zadel . . .

Met uiterste wilskracht houdt Eric zich rechtop en poogt Ingrid te behoeden voor een val. Krampachtig klemt hij zich vast aan de manen van zijn paard, maar de pijn in zijn schouder lijkt hem te verlammen en langzaam zakt hij opzij. Het dringt amper tot hem door, dat Erwins ruiters eensklaps tussen de bomen te voorschijn komen en met gevelde lansen op Haralds troep instormen. Dan grijpt een sterke hand hem en helpt hem en het meisje uit het zadel. Het is Erwin. De Noorman grijnst. 'Hier is ze,' zegt hij, 'zie je nu wel.' Erwin antwoordt niet. Hij snijdt snel Ingrids boeien los. Terwijl zij nog trillend van emotie Erics wonde reinigt, haast Erwin zich terug naar zijn krijgers, die er niet veel moeite mee hebben Haralds troep uit elkaar te jagen. Dan begeeft Eric zich naar de plek waar Harald ligt. Zwijgend staart de Noorman neer op zijn gevallen tegenstander; er is geen haat in zijn hart; nóch voldoening. 'Het kwaad in hemzelf was zijn grootste vijand,' mompelt hij, 'dat richtte hem te gronde. Zo zal 't steeds gaan . . .' En voor zijn geestesoog doemt het teken van de slang op: Ranrike: de enige tegenstander, die de vrede van Noorwegen nu nog in de weg staat.

Nadat de ruiterij teruggekeerd is en men voor Harald een graf gedolven heeft haasten Eric en Ingrid zich vast naar Olafs burcht. De reusachtige berenjager zit alweer in een stoel en is zijn ontroering nauwelijks meester als hij zijn dochter heelhuids terugziet. Kort vertelt Eric wat er gebeurd is, 'Het is mijn eigen schuld,' bromt Olaf, 'ik had de skalde moeten geloven, dan was er niets gebeurd. Inderdaad klinkt op dat moment een stem en glimlachend drentelt de skalde binnen. 'Dan was er NIETS gebeurd; dan leefde Harald nu nog om met zijn schurkentroep de ene misdaad na de andere uit te halen. Blij toe dus, dat er wél wat gebeurd is! Daar kunnen Eric en Olaf niet veel tegenin brengen. De vijanden in Noorwegen zijn weliswaar verslagen, maar Ranrike vormt nog steeds de bedreiging op de achtergrond. Zolang deze vijand niet verslagen is zal er altijd onrust blijven. Redenen voor een krijgstocht zijn er genoeg! Niet alleen zijn de Ranrikers in het verleden al tweemaal verraderlijk Noorwegen binnengevallen, de vorst van Ranrike heeft niet eens recht op de troon! De enige telg uit het ware koningsgeslacht is Hrulf, de kleine knaap wiens moeder lang geleden Erics hulp en bescherming inriep.* Tegen het leger van de Noorman, dat nog op gevechtssterkte is durft Ranrike de strijd niet aan, maar het is al laat in de herfst en voor een krijgstocht in de winter voelt Eric weinig. Het enige wat ze nu kunnen doen is van Ranrike te eisen de onrechtmatige heerser van de troon te schoppen; maar dát zal wel niet veel opleveren. 'En toch doe ik het!' zegt Eric grimmig. 'We hebben bewijzen, dat die tiran daar probeerde MIJ van de troon te wippen; we hebben de oude Regin als gijzelaar. Hij verdwijnt uit vrije wil, of ik jaag hem 't land uit!'

* Lees Svitjolds offer.

Direct na terugkeer op Ottars burcht – waar Eric voorlopig verblijf houdt – worden Erics vage plannen verder uitgewerkt. De skalde die niet alleen over een scherpe tong, maar ook over een scherpe pen blijkt te beschikken, stelt een geschrift op, waarin de valse vorst van Ranrike bevolen wordt vóór het einde van de maand het land te verlaten en de plaats op de troon vrij te maken voor de kleine Hrulf. Als Eric het perkament ondertekend heeft maakt men zich reisvaardig. De skalde heeft aangeboden de boodschap over te brengen waarin Eric – zij het na enige aarzeling – heeft toegestemd. De 'vorst' van Ranrike zal 't wel uit zijn hoofd laten Erics mensen een haar te krenken; tenslotte weet hij, dat de oude Regin in Erics macht is . . . De Noorman vergezelt de skalde en diens twee krijgsknechten een eindweegs. Het drietal is vol goede moed en schijnt het nogal luchtig op te vatten . . . Aan de rand van de laagvlakte welke de grens vormt tussen Noorwegen en Ranrike nemen zij afscheid en lang nagekeken door de Noorman onderneemt het drietal de onzekere tocht naar de vijand . . .

In afwachting van de terugkeer van zijn drie boodschappers valt er voor Eric en zijn mannen weinig te doen. Er worden worstelwedstrijden gehouden op het binnenplein van de burcht, maar aangezien er toch niemand van Svein Langtand winnen kan gaat daar de pret al gauw van af. Om beurten gaan de krijgers op jacht en de jacht is ook voor de Noorman zelf een welkome afwisseling; hij begint de omgeving van Ottars burcht steeds beter te kennen en slechts vergezeld van Svein Langtand zwerft hij dagenlang door de zwijgende wouden. Het is tijdens een van deze tochten, dat zij eensklaps oog in oog staan met een drietal haveloze gasten, die aanstalten maken er vandoor te gaan, als Svein hen met een dreigend gebaar een 'halt' toeroept. 'Wat spoken jullie hier uit?' gromt de Sakser, terwijl hij met veel nadruk een pijl op de pees legt. 'Uh--niks; dat wil zeggen . . . we . . . waren op zoek' . . . 'naar werk,' vult de tweede aan.' 'Wérk!' 'Oh ja?' snuift Svein om zich heen kijkend, 'en waar zoek je dat hier, zogezegd? hé?' 'Wat voor werk?' mengt Eric, die het drietal intussen nauwlettend gadegeslagen heeft, zich in het gesprek. 'Gewoon; werk,' mompelt de eerste schouderophalend, 'als . . . als krijgsknecht of zo . . .' 'Of zo, hèhè . . . dan ben jij zeker de weg kwijt, hè broertje?' gromt Svein 'of denk jij, dat hier de Yarls in holle bomen leven, eh? ''t Is maar dat je begrijpt wat ik bedoel . . . en ik bedoel zogezegd, dat ik denk dat jullie onbeschaamd staan te liegen; en daarom geloof ik, dat jullie maar 't best een eindje met ons moesten méélopen . . . tot ik weet, wat voor vléés ik zogezegd in de kuip heb.' De drie mannen wisselen een snelle blik maar de dreigende opgeheven boog van de lange Sakser beneemt ze de lust, het op een lopen te zetten. 'Laat ze gaan, Sveintje.' klinkt de kalme stem van de Noorman, 'laat ze toch lopen . . .' 'Nou, JIJ bent niet lekker, Noorman,' sputtert Svein, als de drie werkzoekenden er op een drafje vandoor gaan, 'D'r deugt iets niet met die kerels, dat voel ik zogezegd zomaar; ik vertrouw ze niet . . . hun gezichten staan me niet aan . . .; hun . . .' 'Kalm aan, Sveintje,' zegt Eric, 'je kunt die lui niet zomaar in hun kraag grijpen omdat hun gezichten je niet aanstaan; bovendien, wat kunnen ze beginnen tegen ons? Ze waren niet eens gewapend.' 'En toch vertrouw ik 't niet,' gromt Svein nijdig; 'je zult zien dat ik nog gelijk krijg óók.'

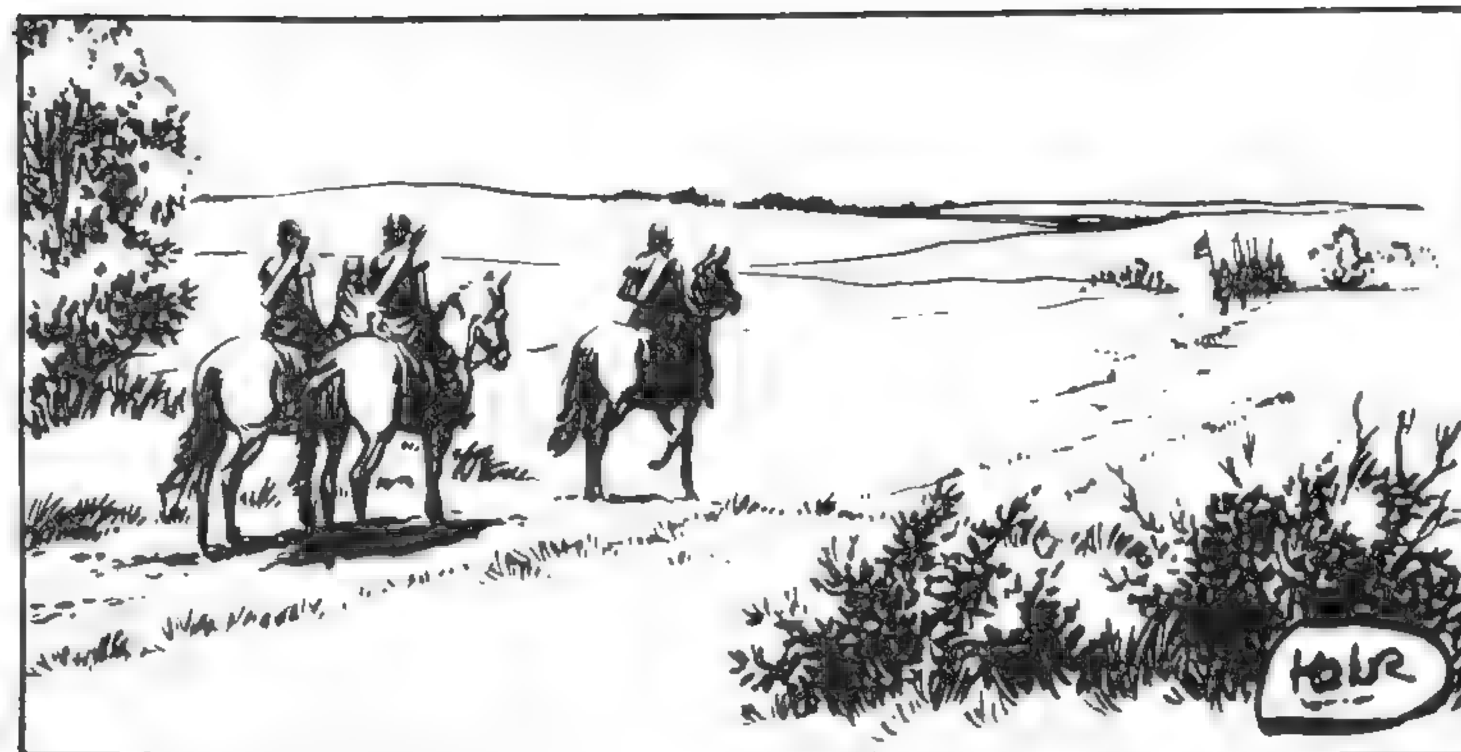

Met de wantrouwend om zich heen loerende Svein aan zijn zijde vervolgt de Noorman zijn weg; veel wild komen zij dit keer niet tegen en slechts met een paar konijnen als buit keren zij laat in de middag op de burcht terug. Hoewel Eric 't niet bekennen wil, heeft ook op hem de ontmoeting met de drie vreemde kerels een onaangename indruk achtergelaten. Hij moet dan ook ogenblikkelijk aan hen terugdenken, als er op het binnenplein opeens wéér een volslagen onbekende voor hem staat. 'Een kolenbrander, hier uit de buurt, koning,' zegt de krijger, die de man bij de arm houdt. 'Zeg de koning wat je te zeggen hebt, en doe 't gauw, want je stinkt als een wild zwijn!' ''t Lijkt meer op 'n kudde wilde paarden,' gromt Svein op de achtergrond. Met gemengde gevoelens bekijkt de Noorman de verwaarloosde, onsmakelijk uitziende kerel en luistert aanvankelijk maar half . . . ' . . . en die drie kerels verdommen het, om op te krassen,' klinkt de schorre stem van de kolenbrander verontwaardigd, 'wat doe ik met die lui, koning?' 'Drie kerels?' herhaalt de Noorman ineens waakzaam. 'wat-eh-wat zijn dat dan voor kerels?' 'Dat heb ik toch net verteld, allemachtig!' zegt de kolenbrander somber, 'ze hebben m'n pan soep half leeggevreten, lopen rond in mijn hut, of-ie van hun is en leuteren me de oren van m'n kop. Ik zeg: 'hoepel op', maar ze gáán niet. Wat moet ik beginnen tegen drie van die brutale snaken in m'n eentje? Hè? Wil jij me niet helpen, koning? Iemand moet me toch helpen, waar of niet?!' ''t Zelfde stelletje, dat wij vanochtend tegenkwamen: wat ik je brom,' zegt Svein tot de Noorman. 'Ik help 'm wel effies, heheh . . . zwerverstroep rovers; kerels van Harald, natuurlijk . . .!' 'Mogelijk,' knikt Eric, 'goed' – met een gebaar naar de kolenbrander – 'wij gaan wel even met je mee.' Ze volgen de kolenbrander langs een smal paadje naar een half ingevallen hut, waar – in de rosse gloed van een klein vuur – drie mannen bijeen zitten. ''t Zijn ze,' fluistert Svein, 'dezelfde!' Hij wil er dreigend op afgaan, maar de Noorman houdt hem tegen en wendt zich tot de kolenbrander: 'Doe net, of er niks aan de hand is; laat ze praten en probeer er achter te komen, wát ze willen. En denk erom, zwijg over ons.' Een beetje aarzelend verwijdert de oude kolenbrander zich en geruisloos sluipen Eric en Svein naderbij. Het gesprek gaat over koetjes en kalfjes tot één van het drietal achteloos vraagt wáár Erics leger zich precies bevindt . . . en hoe groot het werkelijk is . . . en hoeveel ruiterij het bevat . . . vragen, waarop de kolenbrander – gelukkig – geen duidelijk antwoord geven kan. 'Spionnen,' knort Svein, de machtige vuisten ballende, 'Ranrikers! Ik zal ze even . . .' 'Wacht wacht wacht,' fluistert Eric, 'dáár schieten we niets mee op, dit zijn vast niet de enigen, die voor Ranrike spioneren . . . Nee, ik heb een béter plan; kom mee!'

Terug op de burcht roept Eric de oude Thorwald en Erwin bij zich en deelt hun zijn ontdekking mee. 'Stuur een paar mannetjes naar de hut van de kolenbrander,' wendt hij zich dan tot Thorwald, 'om die drie in 't oog te houden alleen als ze 't de kolenbrander lastig maken, mogen ze ingrijpen!' 'En nu mijn plannetje,' vervolgt hij, als drie potige krijgsknechten met hun opdracht vertrokken zijn. 'Svein vertrekt met een paar honderd man morgenvroeg naar het grensgebied tussen ons en Ranrike; begin daar met de bouw van een legerplaats; bomen hakken, veel wapengekletter, begrijp je? Als dat klaar is, begin je aan 'n tweede; en als eh . . . onbekenden 'n kijkje komen nemen . . .' 'Laat ik ze rustig kijken, haha!' grijnst Svein, 'begrepen, Noorman!' 'Een kleine afdeling blijft hier op de burcht, de rest van ons leger trekt zich — onder aanvoering van Erwin — terug in de bossen in 't noorden. En dát moet in alle stilte gebeuren; 's nachts!' 'In kleine groepjes dan maar,' oppert Erwin, 'dat valt 't minste op.' 'Goed idee,' knikt de Noorman, 'en komen jullie onbekenden tegen, dan moeten die opgepikt en naar hier gebracht worden. Die boef uit Ranrike mag alleen te horen krijgen, wat wij kwijt willen!' De volgende dagen is het op Ottars burcht één en al bedrijvigheid. De troep van Svein Langtand vertrekt met veel kabaal; diezelfde nacht glipt de eerste afdeling van Erwins leger in alle stilte de burcht uit; de krijgsknechten die de kolenbrander moesten bewaken keren terug met het bericht, dat de drie vreemde gasten de volgende morgen al vertrokken waren . . . en temidden van al deze activiteiten wacht Eric in stijgende spanning op de terugkomst van de skalde . . . 'Er moet hem wat overkomen zijn,' mompelt de Noorman ten leste. Nog een dag wacht hij; onzeker, afwegende of het wel verstandig is wat hij wil ondernemen . . . Dan hakt hij de knoop door. Vermomd als jager trekt hij er — slechts vergezeld door twee man — op uit. Zonder hun paarden te sparen rijden zij voort, naar het zuidoosten . . . naar Ranrike! Zij zijn al geruime tijd op het grondgebied van Erics aartsvijand als zij voor het eerst op mensen stuiten. Ruiters! Een fikse troep in volle wapenuitrusting . . . Aarzelend houdt de Noorman zijn paard in, als een der ruiters in galop naar voren stormt en dan ziet hij het witte vaantje, dat de man aan zijn speer gebonden heeft. 'Afgezanten van de vorst van Ranrike,' fluistert hij zijn mannen toe, 'onderhandelaars; dáár zul je 't hebben!'

'Hé daar!' schreeuwt de snel naderende ruiter, 'Zijn jullie bekend hier?' 'Zo'n beetje,' antwoordt Eric lijzig, 'we jagen hier regelmatig, dus . . .' 'Jagers?' zegt de ruiter snijdend, 'stropers zeker, eh? Nou ja, als dit 't grondgebied van die Noorman is zal 't mij 'n zorg zijn, haha! Weet een van jullie, waar die-eh- koning Eric van jullie uithangt?' 'Ik dacht 't wél . . .' mompelt Eric, traag knikkend, 'ja, ik dácht 't wél . . .' 'Hoezo? – Vlerk!' snauwt de voorste van de ruiters, die inmiddels naderbij gekomen zijn. 'Wijs ons de weg naar deze Eric; deze "koning" zoals hij zich pleegt te noemen en gauw wat! Wij zijn krijgers van de vorst van Ranrike en handelen in zijn naam. Ga ons voor en geen stomme vragen verder!' 'Best!' bromt Eric onbenullig. Hij wendt zijn paard en geeft zijn beide metgezellen – die stijf staan van spanning – een bemoedigend knipoogje. Zonder verder een woord te zeggen rijden de drie Noren dezelfde weg terug, gevolgd door de norse troep Ranrikers. Vanaf een helling toont Eric de aanvoerder der Ranrikers met een vaag gebaar de burcht van Ottar en de weg welke zij verder volgen moeten. Met een genadig knikje rijdt de aanvoerder hem voorbij. 'Nou, tot ziens zullen we maar zeggen hè?' grijnst Eric onnozel, 'en géén dank . . .' 'Onbeschaamde!' buldert de Ranriker, maar Eric is al met zijn twee metgezellen over de heuvel verdwenen . . . Parmantig stapt de Ranriker aan het hoofd van zijn troep enige tijd later op de wachters voor de poort van Ottars burcht af. 'Afgezanten van de vorst van Ranrike! Laat ons door!' bijt hij de mannen toe. Tot zijn niet geringe voldoening wijken zij als lammeren uiteen. Stalknechten nemen gedienstig hun paarden over en terwijl de aanvoerder zijn ogen inmiddels goed de kost geeft, brengt men de hele troep naar de grote hal. De hal is leeg; de Ranrikers loeren zwijgend om zich heen en wachten. 'Zeg!' brult na enige tijd de aanvoerder een beetje zenuwachtig tegen niemand in 't bijzonder, 'wat betekent dit? KOMT ER NOG IETS?!? Hé daar! JIJ!' Hij wendt zich tot de gestalte, half verborgen achter het gordijn bij de ingang. De gestalte treedt minzaam glimlachend te voorschijn. 'Hallo! dáár bén ik weer!' klinkt zijn stem spottend en met knipperende ogen herkent de Ranriker de 'stroper' die hun de weg wees . . . Hij ziet diens purperen mantel, de kostbare gesp en de gordel . . . en langzaam dringt de waarheid tot hem door. 'Had je niet gedacht, hè?' grinnikt de Noorman. 'Had je moeten wéten, hè?' De Ranriker wordt beurtelings bleek en rood. 'En nu: de boodschap!' zegt Eric, terwijl zijn glimlach plotseling iets hééI onheilspellends krijgt. De ander is volkomen van zijn stuk gebracht en vertelt stotterend dat ze gekomen zijn om de boodschappers, die zijn vorst gevangen genomen heeft uit te wisselen voor Regin. De doodse stilte welke op deze woorden valt en de kille blik in de ogen van de Noorse vorst doen het troepje afgezanten het ergste vrezen. 'Het is wel,' zegt Eric dan ten leste, 'het is ongebruikelijk, boodschappers die onder bescherming van de witte vlag komen, gevangen te nemen . . . maar hoe kan de dief, die nu op Ranrikes troon zit dát weten . . .' De Noorman kijkt de Ranrikers één voor één lang aan, en geen van hen heeft ooit de blik van zijn ogen vergeten . . . 'Ga in vrede,' lispelt hij dan, zich afkerende, 'de uitwisseling zal plaatsvinden op de plek, waar wij elkaar ontmoeten, een week na heden . . .' 'Is dat alles?' prevelt de aanvoerder '-k-k-kunnen we . . . gáán?' 'Zeker,' knikt de Noorman, minzaam het gordijn ophoudende, 'en vergeet vooral niet je meester te vertellen, dat hij nog véél léren moet . . . en dat IK er over denk, hem op 'n goeie dag eens geducht de les te lezen . . .'

Een week later is Eric de Noorman met een troep uitgelezen krijgers op weg naar de plaats, waar de uitwisseling van Regin tegen de skalde en diens twee metgezellen zal plaats vinden. De oude Ranriker rijdt met gebonden handen naast de Noorman voort en doet geen mond open, maar zijn woedende ogen spreken een duidelijke taal. Eric laat zich echter hierdoor niet uit 't veld slaan; integendeel: des te nijdiger Regin kijkt, des te vrolijker wordt de Noorman. Hij babbelt onstuitbaar voort over het weer en allerlei vage zaken en stelt met voldoening vast, dat Regin somberder kijkt, naarmate de tocht vordert. 'Wat is er toch, beste man?' roept Eric onbezorgd uit, 'ben je niet blij, dat je je vrijheid terugkrijgt?' Een giftige blik, vermengd met iets van vrees, is het antwoord. 'Begrijp ik 't goed?' prevelt Eric in zichzelf, maar toch wel zó duidelijk dat de ander hem verstaan kan, 'is die ouwe Regin wellicht bang om naar zijn meester terug te gaan? Alsjemenou . . . Néé toch? Zou hem daar misschien . . . iets akeligs boven 't hoofd hangen?' De Noorman bekijkt zijn gevangene belangstellend als deze een onduidelijk gesnork laat horen en schudt meewarig het hoofd. ''t Is , dat ik je uitwisselen MOET, mijn beste,' mompelt hij dan, 'anders krijg ik MIJN mensen niet terug, begrijp je wel? NIKS AAN TE DOEN, Hè?' 'Ah!' laat hij er opgewekt op volgen, 'daar zijn je vriendjes ook al,' met een gebaar naar de ruiters, die halverwege de vlakte roerloos bijeen staan. De Noren houden de teugel in en Eric snijdt behendig Regins boeien los. 'Het ga je goed, makker,' zegt hij zoetsappig. Met een woeste peut van zijn hielen zet de Ranriker zijn paard in beweging; bijna gelijktijdig maken zich ook enkele ruiters uit de tegenoverliggende troep los. 'Twee maar?' roept de Noorman, 'bedriegen die boeven ons?' Hij zet zijn paard aan en zijn Noren volgen. Maar het tweetal dat nu in galop op hem toekomt zwaait met de armen en schreeuwt iets. Achterdochtig houdt de Noorman de teugel in. 'Waar is de skalde?' roept hij. 'Achtergebleven, koning,' klinkt 't antwoord, 'en de duivel hale hem, die stinkerd!' 'Wat krijgen we nou?' stoot Eric verbaasd uit. 'Jazeker, knikt een der Noorse gijzelaars terwijl hij minachtend op de grond spuwt. ''n Overloper dát is-ie! Hij speelt onder een hoedje met die schurken in Ranrike!'

'Dus de skalde is overgelopen naar Ranrike?' stoot Eric uit. De krijger knikt. 'Hij is nu de raadsman van de vorst van Ranrike,' verklaart de andere uitgewisselde krijger, 'en zijn invloed is groot daar . . .' Van Erics opgewekte stemming is niets meer over. Zwijgend en bedrukt rijden ze terug naar Ottars burcht. Somber overdenkt de Noorman de gevolgen van dit verraad. De skalde kan hun daar precies zeggen hoe groot Erics leger is en nog veel méér. 'Maar waarom dan toch spionnen gestuurd?' vraagt hij zich af. Waarschijnlijk vertrouwt men hem niet helemaal . . . Neen het is allemaal niet zo eenvoudig. Veronderstel dat de skalde een dubbele rol speelt . . . Eric is niet de enige die op die gedachte komt. Ook Regin heeft zojuist het opzienbarende nieuws van skaldes ommezwaai vernoemen, wat hem een hele tijd sprakeloos, maar niet geluidloos maakt. 'Die verdwaalde liedjeszanger speelt dubbel spel,' gromt hij nijdig en verontrust. 'maar dat heeft de langste tijd geduurd, geloof dat! Ik zal hem ontmaskeren, zowaar als ik Regin heet!'

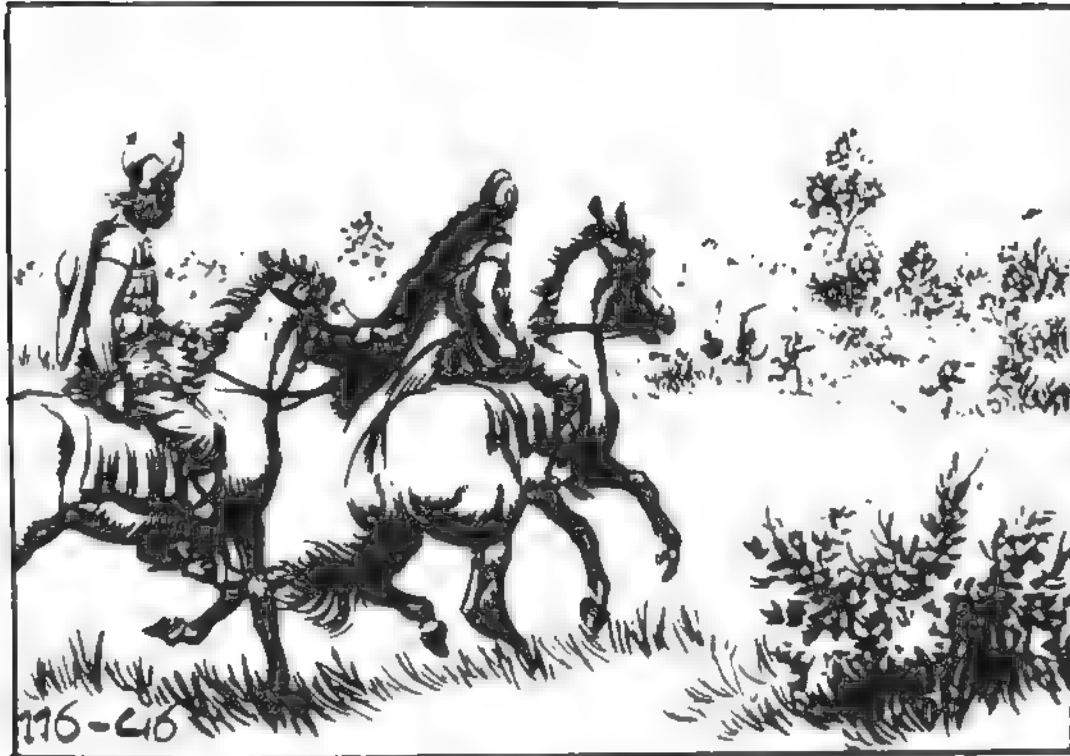
Somber en zwijgend rijdt Regin met zijn afhalers voort naar de burcht van de man die zich vorst van Ranrike noemt: tegen de middag komen zij daar aan. Gedurende de rit heeft de oude raadsman ruimschoots de tijd gehad om na te denken over de te volgen koers. Op de binnenplaats van de burcht aangekomen, springt hij van zijn paard, gunt zich niet de tijd om zich te verkleden maar begeeft zich meteen naar de vertrekken van de vorst. Daar wacht hem echter een zeer onaangename verrassing, want niemand anders dan de skalde verspert hem de weg! 'De vorst rust op het ogenblik,' zegt de laatste minzaam maar beslist, 'hij kan u dus niet ontvangen!' Het is een moeilijk ogenblik voor Regin. Daar staat hij dan in zijn simpele en nogal versleten krijgshabijt, tegenover de piekfijn uitgedoste skalde die zijn plaats heeft ingenomen . . . 'Ga opzij,' stoot hij moeilijk uit, 'ik moet, ik moet . . .' 'Oh nee beste man,' onderbreekt de skalde hem, 'ik mag je volstrekt niet doorlaten, het spijt mij werkelijk . . .' Hij zwaait achteloos een vlieg van zijn mouw en kijkt ongeïnteresseerd. Er blijft Regin niets anders over dan – grommend van kwaadheid – zich terug te trekken. Het schijnt dat hij er een gevaarlijke vijand heeft bijgekregen.

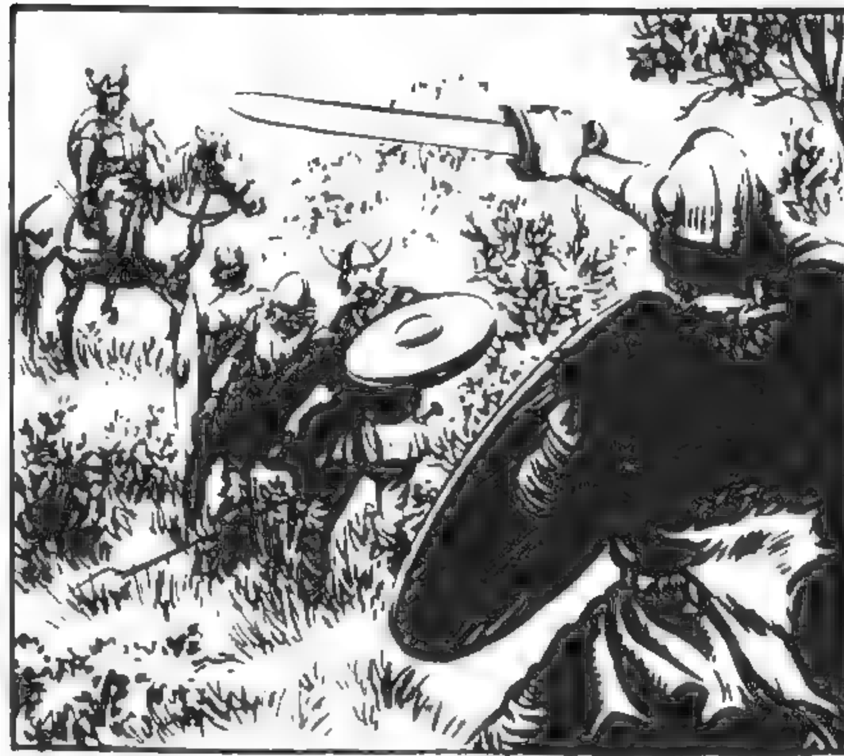

Na zijn ontmoeting met de skalde, zorgt Regin er wel voor, deze uit de weg te blijven: te meer, daar de vorst van Ranrike duidelijk de zijde van de indringer gekozen heeft. Hij houdt de skalde echter terdege in de gaten. Aanvankelijk trekt de skalde zich daar niet veel van aan, maar als hij merkt dat hij voortdurend bespied en gevolgd wordt, begint dat toch op z'n zenuwen te werken, al laat hij dat niet merken. Het wordt nog erger als het bericht binnenkomt, dat de strijdmacht van de Noorman het land binnengevallen is! De vorst van Ranrike, die met duidelijk leedvermaak Regins onzekere gedrag gadeslaat, draagt hem op gezamenlijk, of ieder voor zich een plan te bedenken om de Noorman en zijn krijgsmacht te vernietigen ... Intussen dringen Erwin en Svein steeds dieper 't land binnen. Zij hebben opdracht zoveel mogelijk de aandacht te trekken en te trachten de tegenstanders uit hun tenten te lokken. Van dat laatste komt tot dusver weinig terecht, want zij ontmoeten – tot grote ergernis van Svein – helemaal geen tegenstand. Maar dan, de vijfde dag dat zij onderweg zijn, horen zij kreten ... Het lijkt op hulpgeroep! 'Daar is iemand in nood,' roept Erwin. 'We moeten er op af!' Svein houdt hem echter tegen. 'Kijk uit,' gromt hij, 'dat is vast en zeker een valstrik, wat ik je brom!'

Zonder op Sveins woorden te letten stormt Erwin vooruit en Svein, vrezend dat het verkeerd af zal lopen met Erics zoon, gaat met hem mee. Maar dan zien zij al spoedig wat er aan de hand is: een man wordt achtervolgd door drie gewapende krijgers. 'Grijp die kerels,' roept Erwin en geeft zijn paard de sporen. Het lukt boven verwachting, want het drietal is zo verrast dat het als aan de grond genageld blijft staan. 'Laat je wapens vallen!' beveelt Erwin en de krijgers gehoorzamen gedwee bij de geweldige verschijning van Svein. De achtervolgde, een stakker van een kerel om te zien, durft nu ook naderbij te komen. 'Waar komen jullie vandaan?' vraagt Erwin, in de hoop te weten te komen waar de troep, waar deze krijgers toe horen, zich bevindt. De mannen zwijgen nors. 't Zijn wapenknechten van de vorst van Ranrike,' roept de achtervolgde opgewonden, 'ik heb nog een appeltje met die schurkentroep te schillen! Ik kan alles vertellen wat u weten wilt, edele heren!'

Het voetvolk van Erwin en Svein is intussen aangekomen en neemt de drie krijgers van Ranrike gevangen. Nu kan Erwin al zijn aandacht wijden aan de man die door hen achtervolgd werd. Deze is meer dan bereid om te praten. de handlangers van de vorst maken hem het leven onmogelijk. Hij is een vrije boer, maar men schijnt er op uit te zijn, een horige van hem te maken. 'Ik moest mij in de schuld steken om de zware belastingen te betalen,' zegt de stakker verontwaardigd. De kleren van de man zijn armoedig genoeg, maar zelf ziet hij er stevig en zeker niet ondervoed uit. Zijn verhaal klinkt echter wel geloofwaardig. En – wat het voornaamste is – Erwin komt te weten, waar hij de vijand treffen kan! Misschien zou Erwin niet zo'n zegevierend gevoel over zich hebben, als hij aanwezig had kunnen zijn bij de ontmoeting, die op dat ogenblik op Ranrikes burcht plaats vond. Een ontmoeting tussen Regin en de skalde . . . 'En,' vraagt Regin, kwasi belangstellend, 'ben je nog steeds diep aan het nadenken over een list om je vroegere meester om hals te brengen?' 'Och,' antwoordt de skalde luchtig, 'daar hoef ik niet zo diep over na te denken. Ik stel mijzelf eenvoudig de vraag, denk er niet meer aan en op een goede dag word ik wakker met het antwoord. Zo gaat dat bij mij.' 'Ach zo,' grijnst Regin . . . 'Nou, voor mijn part word je niet meer wakker, want dat antwoord is niet nodig meer: Ik heb 'n prachtplan bedacht . . . en daar zijn we al druk mee bezig!'

Het ontgaat Regin niet, dat de skalde een kort ogenblik lijkt te schrikken. 'Mooi zo!' stelt hij tevreden vast en buigt zich dan vertrouwelijk naar de ander over. 'Weet je waar het Skoddesump* is? Wel, daar gebeurt wat op dit ogenblik. Als alles goed gaat, zullen de hoofden van die Noren morgen op staken voor deze burcht staan. En ik hoop, dat de kop van die Eric er bij zal zijn!' 'Je zou mij haast nieuwsgierig maken,' zegt de skalde bedaard, hoewel zijn hart een keer overslaat. 'Luister,' vervolgt Regin, 'dan zal ik je vertellen wat mijn plan is. Eén van onze krijgers, een slimme jongen, heeft zich als boer vermomd en speelt de onderdrukte. Hij wordt door drie krijgers achtervolgd en vlucht héél toevallig in de richting van die troep van de Noorman, begrijp je? Die nemen die zogenaamde boer en zijn achtervolgers natuurlijk gevangen. Om zich op zijn onderdrukkers te wreken vertelt die boer dan aan de Noorman hoe hij ons leger in de rug zal kunnen aanvallen; langs een geheim pad, dwars door het moeras. Zo'n kans zullen de Noren zeker niet laten lopen, wat dacht je? En als zij eenmaal in het moeras zitten, neemt de boer, die voor gids speelt, de benen en komen onze boogschutters in actie!' 'Een interessant plannetje,' meent de skalde. 'Ik hoop voor je dat het lukt. Intussen ga ik bedenken wat we zullen moeten doen, als je plan niet lukt!' Meteen draait hij zich om en loopt weg. 'Ik heb je nog niet alles verteld, brave liedjeszanger,' mompelt Regin zacht als hij de skalde naoogt. 'De rest van mijn plannetje is bedoeld om jou uit de weg te ruimen. Het zou mij sterk verbazen, als jij nu niet probeert er tussenuit te knijpen, om die Noren te waarschuwen!' Intussen doet Svein al het mogelijke om Erwin ervan te weerhouden, het moeras in te trekken. 'Het is een valstrik, ik voel het,' zegt hij bezwerend, 'vertrouw toch niet op zo'n wildvreemde kerel! Trouwens, wij hebben zijn sluwigheidjes niet nodig; het plan van heer Eric is goed genoeg. De moerassen zijn er zogezegd voor gemaakt om in te verzuipen!

* Skoddesump = nevelmoeras

‘Jij denkt dus, dat het verhaal van die boer niet deugt?’ zegt Erwin stug. ‘Dat zullen wij dan eens onderzoeken. Laat die krijgers hier brengen! De drie krijgers worden voorgeleid en Erwin begint de ondervraging. Het lijkt er veel op.of zij alles willen doen om hun hachje te redden want zij geven vlot antwoord op alle vragen die Erwin stelt. ‘Het klopt volkomen met wat die boer vertelde,’ zegt de laatste gedempt tot Svein. Deze haalt wrevelig de schouders op en zwijgt. De verdrukte boer tekent nu met een stok in het zand een kaartje en legt uit, hoe Erwin te werk zal moeten gaan om het leger van Ranrike bij verrassing te verslaan. Erwin wordt hoe langer hoe geestdriftiger. In gedachten ziet hij het verraste gezicht van zijn vader als hij – Erwin – kan vertellen, dat hij met zijn loklegertje de tegenstander in de pan heeft gehakt! Zijn besluit is genomen . . . ‘Je doet maar,’ gromt Svein als Erwin hem zijn beslissing meedeelt. ‘Mij kan zogezegd niks gebeuren zolang ik m’n ouwe helm stevig op m’n kop voel; maar met de rest kon ’t wel eens verkeerd aflopen . . . in zo’n stink sump is zogezegd geen ruimte voor ’n ouwerwetse goeie knokpartij: dat wordt hijgen en verzuipen, wat ik je brom; verzuipen, en dan nog in de blubber ook . . . Ik wil me niet opdringen, zogezegd -maar-eh- denk er nog eens over na . . . Ik had altijd nog hoop, dat ik mijn leven zou eindigen in een eerlijke, open strijd. Het wordt nu dus een roemloos jammerlijk einde in een moeras . . .’

'Ik geloof, dat je oud wordt, Svein,' zegt Erwin bits, 'als je het niet zint hoef je niet mee te gaan hoor! Maar als wij dit zaakje straks opgeknapt hebben, zal ik je er aan herinneren, geloof je dat!' 'Natuurlijk ga ik mee, dat staat buiten twijfel,' stuift Svein woedend op, 'er is zogezegd nog nooit iemand geweest die heeft kunnen zeggen, dat ik gevaren uit de weg ga. Dat neemt niet weg, dat ik het dom vind!' Erwin antwoordt niet, maar laat neuriënd een duif los, die aan Eric de boodschap zal brengen, dat zij binnenkort op de vijand hopen te stoten . . . Dan geeft de jongeman bevel om op te breken. Intussen is de skalde in halsbrekende vaart op weg naar het skoddesump . . . 'Als ik maar niet te laat kom,' hijgt hij, en zet zijn paard tot nog groter spoed aan. En vanaf een hoogte wijst Regin met sombere voldoening naar beneden. 'Daar gaat de verrader,' zegt hij tot de krijger naast hem, 'jij bent getuige van zijn verraad! Hij handelt precies als ik dacht. En het lolste is, dat niemand hem daarginds geloven zal, hèhèhèh . . .'

Als de schemering valt, zet het leger van Erwin zich in beweging naar het moeras. 'Een slecht teken,' mompelt Svein, terwijl hij zijn helm op zijn schedel drukt. Het is stil, àl te stil naar zijn zin. Op het ogenblik dat de gids het moeras wil betreden houdt Svein hem staande. 'Luister mannetje,' zegt hij scherp, 'dit moeras is naar mijn smaak bar ongezond. Ik bedoel zogezegd dat het mijn instemming niet heeft.' 'Je hoeft niet bang te zijn,' antwoordt de man trouwhartig, 'er gebeurt niets.' 'Hou je mond, kerel,' schreeuwt Svein driftig, 'wie heeft het over bang zijn? Als hier iemand bang moet zijn, dan ben jij dat, want onthou — één verdachte beweging en je bent er geweest, ik blijf achter je lopen!' Op dat ogenblik wordt zijn aandacht afgeleid door enige beroering die onder de manschappen ontstaat. De reden wordt hem duidelijk als hij de druk gebarende skalde op een paard ziet verschijnen . . . Een verwensing mompelend wijst hij de gids op de ruiter. 'Over verraad gesproken, let goed op hoe ik met die verrader omspring!'

Harde knuisten trekken de skalde uit het zadel. 'Rustig mannen, ik wil nog wat langer mee,' brult Svein terwijl hij probeert door de mannen die om de skalde heen staan, te dringen. 'Svein, laat dat!' roept Erwin die op enige afstand toeziet. 'Laat hem hierheen brengen!' De skalde wordt – niet al te zachtzinnig – voor Erwin gevoerd, waar hij gejaagd vertelt hoe het met dat plan van de zogenaamde boer in elkaar zit en wie dat bedacht heeft. 'De boer protesteert verontwaardigd en bezweert luidkeels zijn onschuld.

'Doe geen moeite,' zegt Erwin koeltjes tot de skalde, 'overlopers vinden bij mij geen gehoor.' 'Ja maar –' brengt Svein in het midden, 'als het nu eens waar is, wat hij zegt? Ik weet het nog zo net niet . . .' 'Jij wilt dat moeras niet in, hè? Ik begrijp 't best,' bijt Erwin hem toe. 'Hij is een overloper en daarmee uit.' 'Voorwaarts mannen!' Niemand let op het gezicht van de gids, waarop even, héél even, een tevreden grijns te zien was . . .

Het is Sveins vaste overtuiging dat het allemaal niet deugt; het plan om door het moeras te trekken niet, de zogenaamde boer niet en de skalde ook niet. Hij houdt de twee mannen voortdurend in het oog en let op elk woord, dat zij zeggen. Hetgeen het overigens nog maar verwarder voor hem maakt. Want de skalde laat niet na, al het venijn dat hij op kan brengen, over de gids uit te storten, terwijl de gids op zijn beurt lepe gezichten tegen de skalde trekt en hem uitlacht. Het is duidelijk, dat die twee elkaar niet mogen...

Intussen trekt de troep steeds verder het moeras in. Het is donker maar aan de verre einder begint de maan op te komen. Het smalle pad wordt aan weerszijden begrensd door manshoog riet. Dit hóge riet, èn het lawaai dat de troep maakt, is er de oorzaak van dat niemand iets ziet of hoort van de platte, brede schuiten die stil en dreigend over het donkere water van het moeras naderen...

De stilte in het moeras wordt slechts verbroken door het slobberende geluid van vele voeten die zich bij elke stap moeten losscheuren uit het drassige land; vooral de achterste krijgers hebben het wat dat betreft zwaar te verduren. Hun gesmoorde verwensingen vormen de enige afwisseling in de eentonige geluidenreeks. Maar daar komt verandering in, een uil laat zijn roep over het water klinken. De achterdochtige Svein meent, dat hij iets als een reactie bespeurt bij de gids . . . 'Denk er om, makker, als dat uilegekrijs iets voor jou te betekenen heeft zal je het niet navertellen!' 'Ik begrijp niet wat je bedoelt,' hijgt de gids, terwijl hij vergeefs moeite doet zich aan de ijzeren greep van Svein te ontworstelen. Opeens klinken er kreten uit de achterhoede, kreten die zich voortplanten door de gelederen. 'Er wordt op ons geschoten, te wapen!' De gids opzij gooiend, trekt Svein zijn zwaard, als er plotseling een paar krijgers eit het duister vlak bij hem opdoemen. Gelukkig blijken het eigen mensen te zijn, maar het is net genoeg om de waarschuwing van de skalde te laat te doen komen: 'De gids, grijp hem!' Helaas, hij is niet meer te grijpen. Slechts een vage beweging in het riet voor hen geeft nog de plaats aan waar de gids verdween . . .

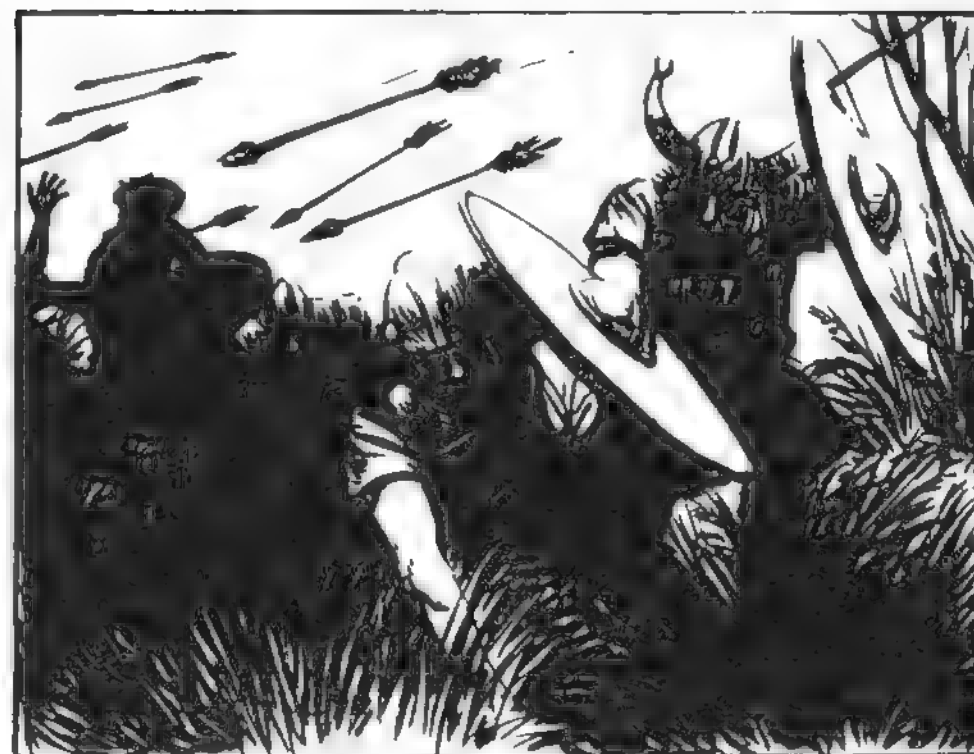

'Halt houden en zwaarden trekken! Er komt een aanval,' brult Svein. Vervolgens doet hij een sprong in het onbekende duister om de zogenaamde gids achterna te gaan. De skalde wil hem volgen maar wordt daarin gehinderd door Erwin. 'Hier blijven,' zegt deze zuur, 'je wou er zeker óók vandoor?' Het is de skalde aan te zien dat hem iets heel lelijks op de tong ligt, maar hij doet er 't zwijgen toe. Intussen trekt Erwin zijn zwaard en holt achter Svein aan. Maar dat hollen zowel van Svein als van Erwin duurt niet lang, want daarvoor is het toch eigenlijk te gevaarlijk in een onbekend moeras. Opeens horen zij een waarschuwende stem: 'Jullie gaan te ver, kom terug!' ''t Is de skalde maar; die schobbejak,' zegt Erwin. 'En dat dan?' gromt Svein, als er een angstkreet achter volgt, die overgaat in een gedempt gerochel. Zij haasten zich terug, maar kunnen niet verhinderen, dat de skalde, overmeesterd door twee, drie man wordt weggesleurd . . .

Als Erwin ziet, wat er met de skalde gebeurt is alles hem opeens duidelijk . . . niet de skalde, maar de boer was de verrader en nu is het te laat . . . In een vertwijfelde poging te redden wat er nog te redden valt, springt hij roekeloos achter het bootje aan in het verraderlijke moeras. 'Pas op!' loeit Svein, 'daar kun je niet lopen!' Erwin luistert niet, plonst verder in het water dat hem nu tot het middel reikt. Hij begint pas te luisteren, als de pijlen van zijn onzichtbare tegenstanders om hem heen zwermen! Svein grijpt Erwin bij een arm en sleurt hem terug. Tik! een pijl ketst af op zijn helm, hij uit een gesmoorde verwensing, en waadt nog sneller voort. Alom klinkt gekerm van gewonden, de verwarring is onbeschrijfelijk . . . 'Terug, terug!' schreeuwt Erwin schor, 'loop voor je leven of wij gaan er allemaal aan!'

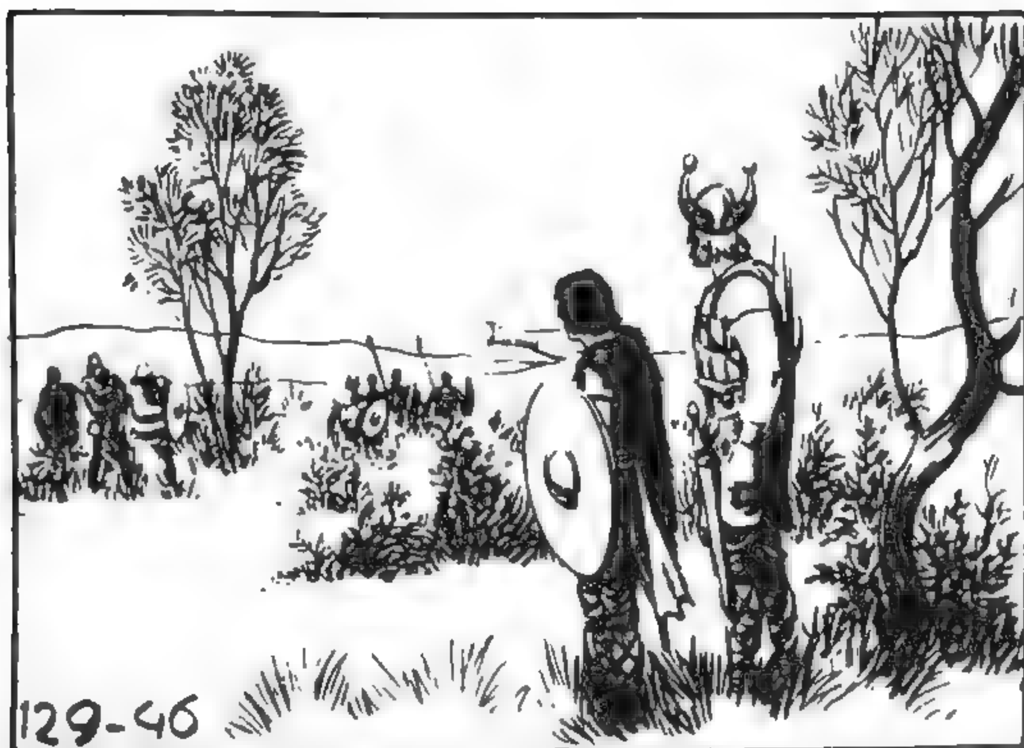

Erwins bevelen gaan verloren in het rumoer en het geschreeuw van de bange troep; maar het merendeel der mannen behoeft geen aansporing. Zij gaan er uit zichzelf al half en half in paniek vandoor. Terug over het smalle pad, het verraderlijke pad dat de enige uitweg is uit dit moeras des doods. Degenen, die nog moed genoeg hebben om de vijand te lijf te willen gaan, betalen het met hun leven; of zij vallen onder de pijlen van de onzichtbare tegenstander, of het moeras eist hen op... Het is een terugtocht vol verschrikking! Verweren kunnen zij zich niet tegen de meedogenloze pijlen der Ranrikers. Hun enige beschutting is het struikgewas en het hoge riet; hetzelfde riet dat de boogschutters van Ranrike benutten om steeds dichter en dichter hun weerloze slachtoffers te benaderen Hoevelen er vallen langs het smalle pad is niet bij benadering te zeggen, maar het lijkt Erwin of er van zijn troep weinig meer over is dan het handvol mannen om hem heen... 'Ik wist het wel,' gromt Svein. 'We hadden dit nooit mogen doen. Het is tegen de bevelen van de Noorman geweest ook.' 'Hou op,' snauwt Erwin bleek en ontredderd. 'Het is al erg genoeg. Mijn vader zal wraak nemen hiervoor. En ik, ik zal desnoods mijn leven geven om de skalde uit handen van die schurken te halen... als hij dan al niet dood is...'

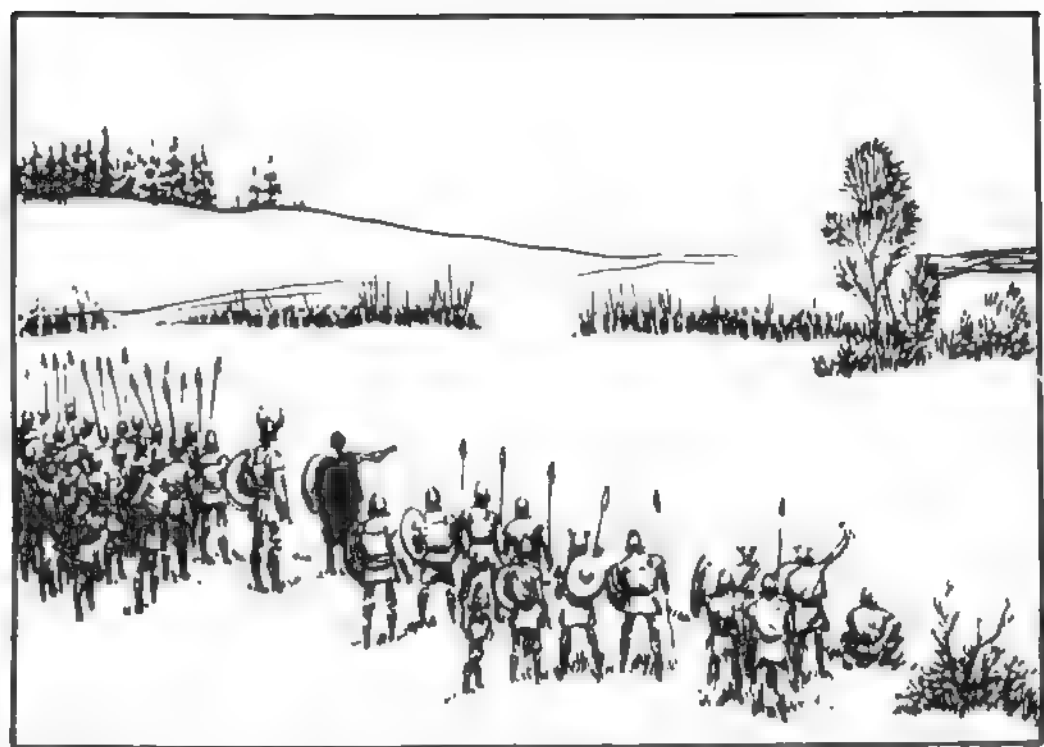

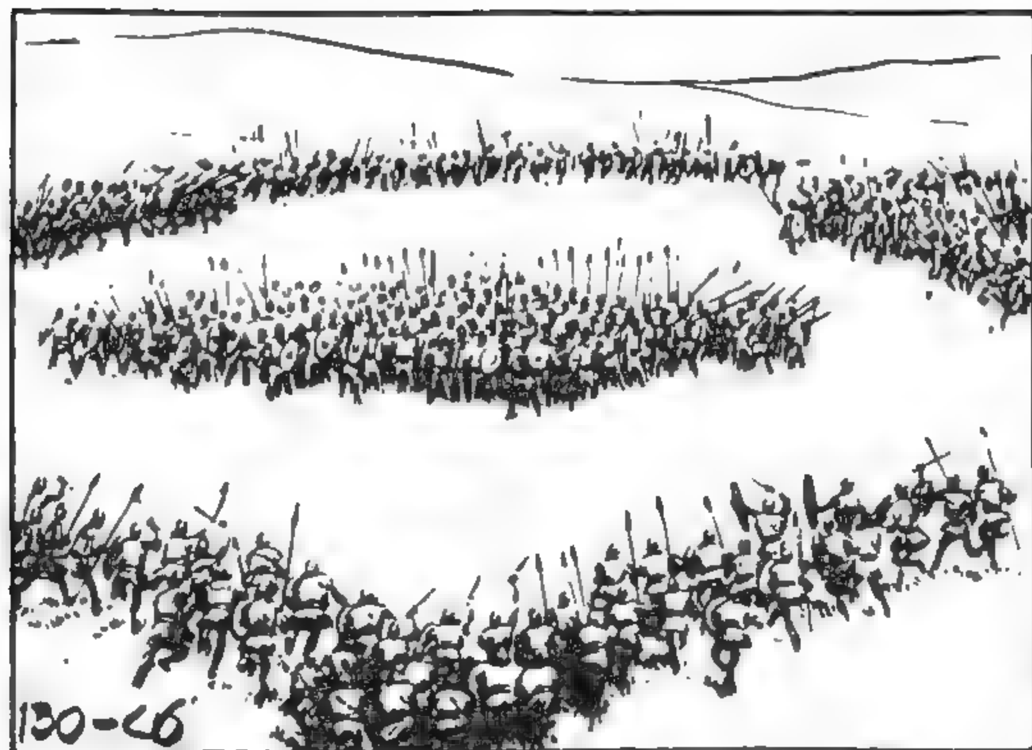
Hijgend strompelen Erwin en Svein voort door de duisternis. De moordende pijlenregen is opgehouden, maar van Erwins vijfhonderd uitgelezen Vikings is geen spoor meer te bekennen . . . Zij zijn dood, allemaal, of heeft een gedeelte zich, evenals hijzelf, nog in veiligheid weten te stellen? . . . De geluiden om hen heen zouden er op kunnen wijzen, hoewel het niet uitgesloten is dat het de sluipschutters van Ranrike zijn. In stilte zoeken zij hun weg terug en het tweetal slaakt een zucht van opluchting als zij het dodelijke moeras achter zich hebben . . . 'We zijn er nog niet,' fluistert Svein wantrouwig rondloerend, 'ze zitten zogezegd aan alle kanten om ons heen; luister maar.' Inderdaad kraakt en ritselt het in het struikgewas; het zouden hun eigen mensen kunnen zijn, maar het is veiliger zich koest te houden zolang het donker is. 'We moeten zo snel mogelijk de hoofdmacht zien te bereiken,' geeft Erwin te antwoord. 'De hele krijgsmacht van Ranrike schijnt hier samengetrokken te zijn. Hier is onze kans om die schurken in één klap te verslaan. Waarom komt mijn vader niet?' Maar de Noorman is al onderweg; een vreemd gevoel van onheil overviel hem, toen hij de duif met Erwins boodschap kreeg. En aan het hoofd van zijn grote ruiterschare stormt Eric de Noorman voort door de nacht; de vijand tegemoet . . .

Als het begint te dagen, hebben Erwin en Svein het moeras al een flink eind achter zich gelaten. Het is stil om hen heen maar bij het morgenlicht blijkt, dat er meer leeft dan zij vermoeden . . . Een troepje krijgers duikt eensklaps voor hen uit de struiken op en wenkt. 'Onze eigen mensen,' roept Erwin, terwijl hij verheugd naderbij snelt. Ook deze hebben zich dus weten te redden; even stil en geruisloos als Erwin en Svein. En zo komen er meer tevoorschijn, velen zijn weliswaar gewond, maar allen hebben slechts één wens: dit laffe verraad te wreken. 'Dat is tenminste wat!' gromt Svein. 'We hebben nu zogezegd weer een aardig troepje bij elkaar. Als die sluipmoordenaars de moed op kunnen brengen om zich te vertonen, zullen ze er van lusten . . .' En dit gebeurt sneller dan zij verwachten; op een kleine vlakte duikt opeens voor hen een grimmige rij krijgers op. Dan links, rechts tussen de struiken . . . achter hen . . . Zij zijn aan alle kanten ingesloten door een ontstellende overmacht . . . speren en zwaarden glinsteren in de zon, als de vijand zeker van zijn overwinning langzaam de dodelijke kring sluit . . . 'We gaan er aan, dat weten we!' klinkt dan opeens Sveins stem hard door de stilte, 'maar dan zullen we er ook een mooi gevecht van maken. Kom op en laat eens kijken wie zijn zwaard durft kruisen met Svein Langtand, de Saksische kampvechter. Eens moeten we allemaal dood: maar dan zal ik eerst eens van jullie afkijken hoe!!!'

Een gebrul uit honderden kelen is het antwoord op Sveins uitdagende woorden. Als één man zet de troep Ranrikers zich in beweging, en stormt met gevelde speren op Erwins groepje in . . . Het volgende ogenblik lijken de Noren verzwolgen te zijn in de vloedgolf van zwaarden, speren en schilden, die hen aan alle kanten omringt . . . En terwijl Erwin, Svein en hun dapperen een wanhopige verbeten strijd leveren neemt Regin – ver weg in de burcht van Ranrike – met toegeknepen oogjes de skalde op die door een paar krijgers binnengebracht is. Bebloed, bleek en met gescheurde kleren doorstaat de kleine man kalm Regins stekende blik. 'Je hebt het spel verloren,' lispelt Regin met een grijns. 'Vind je het zelf niet dom, om zo in mijn valletje te lopen? Ik wist wel wat ik aan je had. Dat zie je nu . . .' De skalde haalt de schouders op. 'Ik heb mijn best gedaan voor een zaak, die goed is.' antwoordt hij kalm, 'ik heb er geen spijt van.' 'Spijt zul je er gauw van krijgen, hond!' sist Regin, 'dan zal je ook je onverschillige masker wel laten vallen. De vorst van Bohuslan bemoeit zich zelden met zijn gevangene . . . Hij heeft kundige beulen genoeg om hen een kopje kleiner te maken . . . Maar deze keer zal hij je zelf eh . . . behandelen . . . En beneden, in de folterkamers zal je tijd hebben om je verraad te betreuren . . . tot de dood zich over je ontfermt . . .'

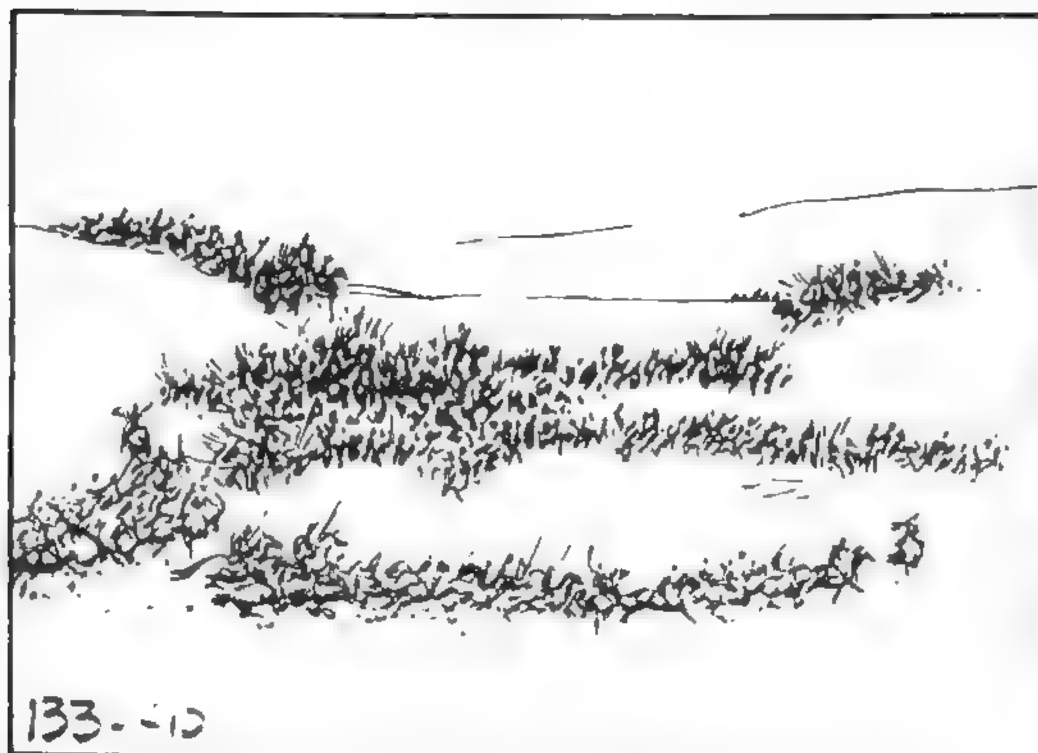
'Ik ben niet bang voor de dood,' klinkt de stem van de kleine skalde kalm. 'En het enige waar ik spijt van heb is, dat ik te laat kwam om je opzet te verhinderen.' 'Ja nietwaar?' valt Regin met fonkelende ogen in, 'wat had je graag de overwinning aan de Noorman gegund, jij adder! Maar die kans is voorgoed verkeken. Ik denk, dat er op dit moment wel niet veel meer van dat dappere leger over is . . . en de resten die uit het moeras ontsnappen worden door onze krijgers in de pan gehakt . . . Inmiddels lijken Regins woorden aardig uit te zullen komen. Weliswaar verdedigen Erwin, Svein en hun Vikings zich met leeuwemoed, maar de overmacht is te groot en stuk voor stuk weten de Noren dat het gevecht voor hen maar één einde kan hebben . . . de dood op het slagveld. De enige die zich hier bitter weinig van schijnt aan te trekken is Svein Langtand, die de ene vijand na de andere velt en hierdoor in een steeds betere stemming komt . . . Maar zelfs de reusachtige Sakser beseft tenslotte, dat deze strijd niet lang meer kan duren. Voor iedere gevallen tegenstander springen er twee nieuwe in de bres en ook Sveins krachten zijn niet onuitputtelijk . . . En terwijl het dappere groepje Noren verbeten de verloren strijd voortzet, stormt Eric de Noorman aan het hoofd van zijn ruiterij naar een der omliggende heuvels en overziet in één oogopslag de situatie. 'Verspreiden slagorde!' dondert zijn stem. 'Met gevelde lansen er op in. In galop, of we zullen te laat zijn . . .'

De grond dreunt onder het geweld van honderden paardehoeven als Eric de Noorman met zijn ruiters de helling afstormt. De krijgers van Ranrike, die zich in de achterhoede bevinden geraken in paniek, als ze de muur van vermorzelende paarden en messcherpe lansen op zich toe zien donderen. Hier en daar gooien de mannen hun wapens neer en gaan er schreeuwend vandoor, struikelend over elkaar in hun haast om buiten bereik van deze verschrikking te komen ... Hun ontzetting springt over op de anderen en verspreidt zich snel onder de manschappen, die nu eensklaps tot de ontdekking komen dat ze zich tussen twee vuren bevinden. Want nauwelijks hebben de belaagde Noren bemerkt wat er gaande is of hun vechtlust laait weer op, niet in het minst bij Svein. De reusachtige Sakser stoot een soort gebrul uit en slaat zich in minder dan geen tijd een bres in de opeengepakte vijand, op de voet gevolgd door een aantal Vikings ... De tegenstander wankelt en Eric begrijpt, dat hij hier gebruik van moet maken. 'Verspreiden!' buldert hij zijn ruiters toe. 'Grijp hen in de flanken!' Thorwald valt hen in de rug aan ... Geen één mag ontsnappen ...'

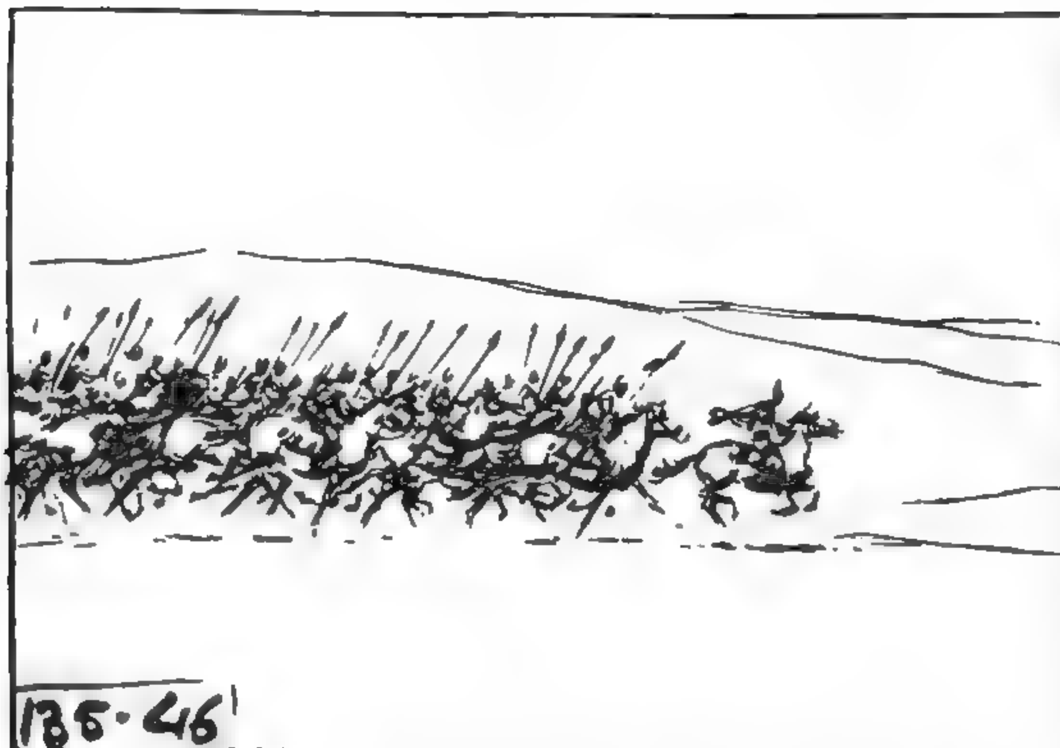
Ogenblikkelijk splitst de ruiterij zich in verschillende afdelingen, die razendsnel een omtrekkende beweging maken. Een deel van de Ranrikers heeft Erics opzet bemerkt en poogt uit te breken. Maar voor ze honderd meter verder zijn vinden zij Thorwald met een troep ruiters op hun weg. De lust tot verder vechten ontbreekt hen en op genade of ongenade geven zij zich over. De overigen zetten de strijd voort. Tegen de woede der Vikings, die er op uit zijn hun makkers die zo verraderlijk in het moeras de dood hebben gevonden, te wreken, zijn zij echter niet opgewassen, om nog maar niet te spreken van Erics enorme overmacht aan ruiters . . . en steeds meer groepen krijgers smeken om overgave. Met een grimmig lachje aanschouwt Eric zijn overwonnen vijand; eindelijk, eindelijk dan is de oude verraderlijke gevaarlijke tegenstander verslagen. Weliswaar nog niet volledig, zolang de vorst zélf niet tot overgave gedwongen is, maar de macht van Ranrike is gebroken en Eric neemt zich voor er als een dure plicht voor te waken, dat het nimmer een gevaar voor de rust en welvaart van Noorwegen zal worden! Terwijl de ontwapende krijgers van Ranrike onder strenge bewaking weggevoerd worden, zoekt Eric temidden van de menigte krijgsvolk zijn zoon en Svein Langtand . . . Maar hij ziet hen niet en een vreselijke onrust neemt bezit van hem. Dan echter dringt zich een oude krijgsman naar voren. Hij is een van Erwins eigen getrouwen. 'De prins, Heer,' stoot de man uit, 'hij is er vandoor met Svein Langtand . . . zij tweeën zijn onderweg naar de burcht van Ranrike om de skalde te redden . . .'

Terwijl de laatste resten van Ranrikes eens zo trotse leger de wapens strekken, stormen twee ruiters voort over de laagvlakte naar de burcht. Het zijn Erwin en Svein Langtand. De Noorse prins buigt zich diep over zijn paard en schijnt de protesten van zijn reusachtige metgezel niet te horen. 'Dit is waanzin,' hijgt de Sakser, wiens paard het tempo amper bij kan houden. 'Je weet best, dat ik van een aardigheidje houd en bang heeft nooit iemand mij durven noemen, maar dit is gekkenwerk. Wat wil je nou bereiken, eigenwijs kereltje, tegen de dikke muren van een burcht? Hè?' 'Ga dan niet mee!' snauwt Erwin hetgeen de Sakser een nijdig gegrom ontlokt. Inmiddels staart, diep in de gewelven van Bohuslans burcht, de kleine skalde onbewogen en spottend zijn kwelgeesten in de ogen. 'Heb je nog wat te lachen, adder,' sist Regin, die de gelijkmoedigheid van zijn gevangene onuitstaanbaar vindt. 'Natuurlijk heb ik dat,' fluistert de skalde pijnlijk, 'als ik er aan denk hoe jullie je opwinden om een onbelangrijk figuur als ik, terwijl straks de koning der Noren hier, voor de poort staat om jullie rekenschap te vragen over mijn dood.' 'Daar hoef je niet op te hopen, kleine,' snauwt Regin, 'er is geen Noors leger meer en ik betwijfel, of er zelfs nog een Noorse koning is...' Maar daarin vergist Regin zich deerlijk, want op datzelfde moment snelt Eric de Noorman met een bende uitgelezen krijgsvolk in halsbrekende vaart naderbij. Van Erwins mannen en enkele gevangenen heeft hij gehoord welke rol de kleine, dappere skalde heeft gespeeld en er is nog maar één gedachte die hem bezig houdt: deze moedige vriend te redden voordat de schurkachtige Ranrikers hun gruwelijk spel met hem gespeeld hebben...

Zonder onderbreking stormen Eric en zijn ruitertroep voort over de vlakte, recht op de burcht van Ranrike af. De Noorman beseft dat hij geen minuut, geen seconde verloren mag laten gaan; het leven van zijn trouwe, dappere vriend de kleine skalde staat op het spel. Voortdurend pijnigt hij zijn hersens met de vraag hoe de kleine skalde te bevrijden. Tijd om belegeringswerktuigen aan te laten voeren is er niet, hij zal het met zijn ruiters tegen de zware muren van de burcht moeten opnemen. En Erwin en Svein wat willen die beginnen met hun tweeën tegen deze sterke vesting? Ongeveer dezelfde vraag heeft Svein Langtand onder het voortrijden keer op keer zijn jonge makker gesteld. Aanvankelijk wilde Erwin niet luisteren naar Sveins gemopper, maar de tegenwerpingen van de Sakser hebben toch hun uitwerking niet gemist. Op een gegeven ogenblik houdt de jonge Noor zijn paard in en staart fronsend voor zich uit. 'Je hebt gelijk, Sakser,' bromt hij dan hees, 'wat kunnen wij doen . . . een list om binnen te komen in de burcht . . . maar jij hebt geen hersens om een list te bedenken en ik ben klaarblijkelijk te opgewonden.' Svein begint verontwaardigd te pruttelen, maar voor hij antwoord kan geven ontwaart hij achter zich een stofwolk die snel groter wordt . . . 'De Noorman,' stoot Svein opgelucht uit, 'die weet er wel iets op, zogezegd!' Even later zijn zij omringd door de ruitergroep. Tijd voor een begroeting is er amper. 'Hoe wil je de burcht nemen, Noorman?' gromt Svein. 'Zeg het eens even . . .' 'Ik weet het evenmin als jij,' is Erics antwoord ernstig, 'maar ik weet alleen dat wij snel moeten zijn. Al zouden wij vleugels hebben dan nog is de kans groot dat wij te laat komen . . .'

De wachters boven op de trans van de grote toren staren verbaasd naar de grote stofwolk aan de horizon. Even later zien zij een aantal stippen in razende vaart over de glooiende heuvels op de burcht toestormen. 'Ruiters!' mompelt er een, 'een hele bende... wie kunnen dat zijn? Wij hebben geen ruiterij... Meldt het de vorst!' beveelt de hoofdman, 'een bende roverstuig misschien, dáár hoeven wij niet benauwd voor te wezen.' Een krijger snelt naar beneden naar de gewelven en op zijn roepen verschijnt Regin dreigend bij de ingang. 'Stoor de vorst niet, hond,' snauwt hij, 'hij is... eh... bezig dat weet je. Verdwijn...' Stotterend brengt de krijgsknecht zijn boodschap over en in het onzekere licht lijkt het, of Regin even verbleekt. 'Het zal zijn zoals je zegt; roverstuig! Wel, wij weten het nu. Verdwijn en verjaag die zwervers, als ze te lastig worden...' snauwt hij. Dan sluit hij met een ruk de voorhang. En buiten op de vlakte, brengt Eric met een ruk zijn paard tot stilstand. Zijn grijze ogen flitsen over de muren van de burcht... Er zijn geen belegeringswerktuigen, geen tijd voor een krijgslist... Onderhandelen? Met iemand als de vorst van Ranrike valt niet te onderhandelen... 'Of wij aanvallen of niet,' zegt Eric grimmig tot zijn zoon naast hem, het zal aan het lot van de skalde weinig veranderen, vrees ik. Misschien verhaast het zijn dood, maar dat kan voor de dappere kerel een verlossing zijn...' Hij richt zich hoog in het zadel op. 'Brandpijlen gereed maken,' schalt zijn stem. 'Klaar? volg mij ten aanval!!'

In volle galop stormt de ruiterij naar voren en zwenkt dan in een lange rij af, buiten schotsafstand van de houten palissade... Een zwerm brandpijlen snort op de burcht-omheining toe terwijl de troep terugkeert voor een tweede snelle ren... Weer bijten de brandpijlen zich in het hout, dat hier en daar al aangevreten wordt door het vuur. De verdedigers moeten machteloos toezien hoe de Noorse ruiterij keer op keer razendsnel voorbij schiet en de houten omheining een prooi wordt voor de vlammen. Er kan nu geen twijfel meer bestaan over de aard der aanvaller. Beneden in de folterkamer van de burcht staat Regin knarsetandend en bleek van woede en angst voor de weerloze skalde. 'Ik wist het wel, ik zei het,' grijnst deze ondanks de ellendige toestand waarin hij verkeert. 'Vrees de wraak van de Noorman, jij laffe schurk.' Hij zwijgt, als de vorst van Ranrike groot en donker met haastige passen binnentreedt. De oogjes van de skalde monsteren spottend diens wapenuitrusting en de grote gevederde helm. 'Niets kan je baten. Geen wapenrok, geen burcht, zelfs geen vlucht...' Grommend slaat de Ranriker de kleine man in het gezicht. 'Niets kan jou baten, adder!' snauwt de vorst. 'Geen tien Noormannen zijn in staat iets aan je lot te veranderen, denk dat niet. We laten je hier achter.' 'Hé,hé, we zullen die Noorse viseter eerst van ons afschudden, dan is het jouw beurt, skalde... tot de dood er op volgt.' Maar de vorst van Ranrike vergist zich toch wel iets in de toestand, want op datzelfde ogenblik valt een deel van de palissade knetterend en krakend in een wolk van roet en vuur ineen. Hoog in 't zadel drijft Eric de Noorman als eerste zijn paard door de bres en als een niet te stuiten vloedgolf dringen de Noren de burcht binnen.

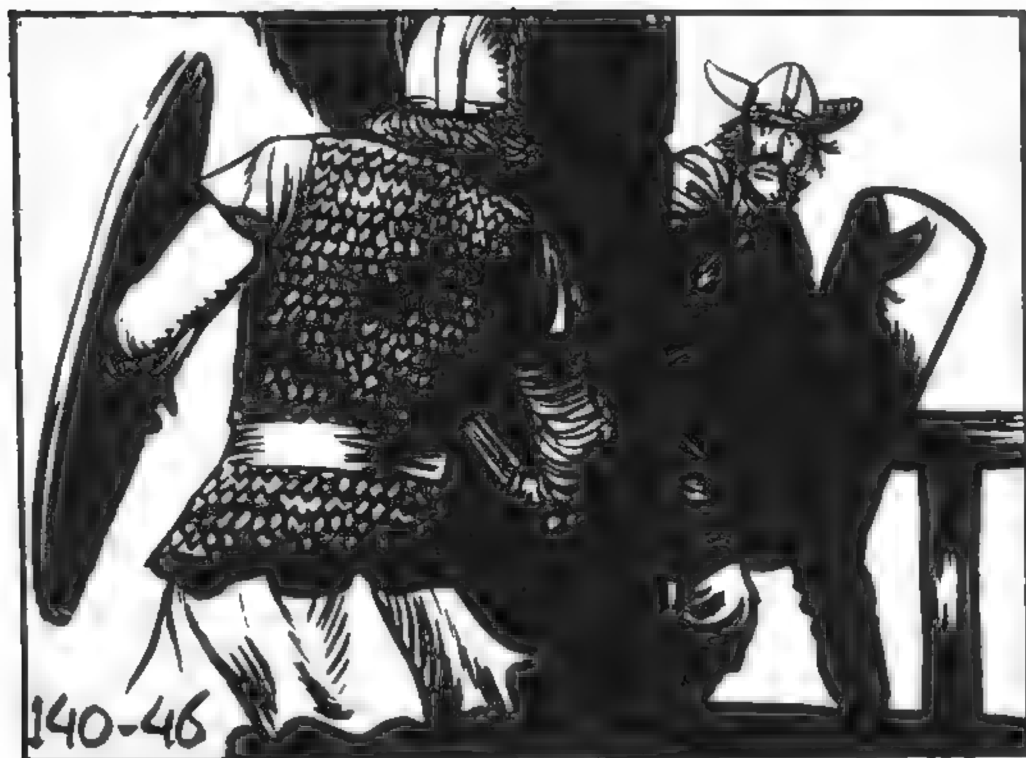

Fel laait het gevecht op het binnenplein van de burcht op. De Ranrikers begrijpen, dat zij het onderspit dreigen te delven en vechten als duivels om de aanvallers terug te dringen. Even ziet het er lelijk uit voor de Noren. Achter zich knetterden begerige vlammen van de brandende omheining, voor zich de messcherpe lansen van de verdedigers .... Maar Svein Langtand slaagt er met een kleine groep in door te breken en dan valt de verdediging uiteen. Schreeuwend ondernemen de Noren te voet een stormloop op de gesloten poort. Strijdbijlen slaan de dikke houten deuren aan splinters. Toortsen en flambouwen voltooien dit werk van vernietiging. In minder dan geen tijd zijn de houten bijgebouwen en daken der stenen burcht één vlammenzee. En in dit inferno wankelt de verdediging. Tegen deze Noorse duivels die dwars door de vlammen springen om hun doel te bereiken, die niet wijken voor de verstikkende rook en de zwaarden van hun tegenstanders, is de strijd bijkans nutteloos .... Het is Eric de Noorman, die als eerste de trap bereikt naar het hoofdgebouw. Hoe dan ook moet hij de skalde trachten te redden, die zich ergens in deze gedoemde burcht bevindt. Met drie, vier treden tegelijk springt hij de trap op naar de houten omloop, die hier en daar al door het vuur aangevreten wordt .... En dan verstijft hij eensklaps. Voor hem, als een donkere schaduw tegen het licht der vlammen, is een grote gestalte in een gevederde helm op de omloop verschenen ... de vorst van Ranrike ...

Een moment staart de Noorman roerloos naar zijn gehate tegenstander. Dan uiten al zijn opgekropte gevoelens zich in een woeste kreet en met het zwaard in de vuist stormt hij naar voren. 'De afrekening schurk,' brult hij. 'Vecht en sterf.' De vorst van Ranrike aarzelt een moment en vlammen vonken in het scherp van zijn zwaard. Dan draait hij zich zonder een woord te zeggen om, en rent terug langs de omloop.
'Lafaard,' hijgt Eric, die ogenblikkelijk de achtervolging inzet.
'Vecht dan om je eer te redden!'
De grote gestalte van de Bohuslaner verdwijnt achter het gordijn van gele rook, dat de houten weergang omhult. 'Keer terug!' schreeuwt Eric, het is duidelijk, dat de omloop ieder ogenblik in elkaar kan zakken. Nog éénmaal ziet hij de gedaante van de vorst van Ranike vaag tegen de vlammengloed.
Dan een kreet van doodsangst gevolgd door een hevig gekraak. Hoewel de half en half verkoolde planken beangstigend kraken doet de Noorman nog enkele stappen vooruit. Daar waar de vorst van Ranike zoëven nog stond is de weergang verdwenen. Ineengezakt in de vuurpoel waarin ook hij zijn gruwelijk einde vindt. Voor een ogenblik is de Noorman zijn omgeving vergeten; let hij niet op het gevaar, waarin hij zich bevindt. Voor zijn geestesoog doemen verwarde beelden op; de gestalte van Svitjold, die lang, lang geleden zijn leven offerde tegen de Ranrikers, evenals zovele naamlozen die de dood vonden in de strijd tegen deze laffe, verraderlijke tegenstander. Zij zijn allen gewroken nu, in het vuur en de as van deze burcht der boosaardigheid. De sinistere dreiging van Ranrike is voorgoed verdwenen, maar de herinnering blijft; als een waarschuwing even vaag als de gestalte van de vorst van Ranrike, de enige tegenstander wiens gelaat de Noorman nimmer aanschouwde . . .

Het onheilspellende gekraak van de weergang brengt Eric met een ruk tot de werkelijkheid terug. De skalde! Ergens in de gewelven van deze gedoemde burcht moet zich nog de skalde bevinden.Dood of levend . . . met grote sprongen keert hij terug. Op het moment dat hij de rokende burcht binnen wil gaan ontwaart hij een gestalte die behoedzaam door een klein luik naar buiten gekomen is, en op het punt staat de trap naar het binnenplein te betreden . . . het is niemand anders dan Regin!!! De schurk slaakt een rauwe kreet van schrik als hij de Noorman met flikkerende ogen op zich toe ziet springen . . . . Erics ijzeren knuist schiet uit en grijpt de lafaard, vóór deze gelegenheid krijgt in de dikke rook te verdwijnen. 'Ge-ge-genade . . .' stottert Regin, 'ik heb geen kwaad gedaan'. . . .'Waar is de skalde!' snauwt Eric, terwijl hij de sidderende Bohuslaner dooreen schudt. 'Zeg me waar de skalde is, of ik klief je de schedel!!' 'B-b-b-beneden, in de . . .fol . . . in de gewelven' wauwelt Regin, 'hij' . . . . 'Breng me er heen!' gromt Eric, 'Snel!!!" 'Dat kan niet,' kermt de Bohuslaner verblekend, 'je verbrandt levend.' 'Ik kan het niet doen . . . . . genade . . .Doodt mij maar . . . .' Hij zwijgt verschrikt als Eric een veelzeggend gebaar met zijn zwaard maakt. 'Goed, goed . . . .' brengt hij er haperend uit, 'ge wilt het zo . . . Mogen de goden ons genadig zijn' . . . En de jammerende Regin voor zich uitdrijvend dringt Eric de Noorman vastberaden de verstikkende walm binnen . . . .

'Ik zeg u, het is zelfmoord,' jammert Regin hoestend. 'We zullen beiden sterven op een vreselijke manier . . . .' 'Op dezelfde manier, waarop de skalde sterven zal als hij niet gered wordt, hond!' snauwt Eric vol walging. Hij duwt de lafaard vooruit en beurtelings vloekend en jammerend gaat Regin hem voor, de burcht in. Er hangt hier een verstikkende rook die hem omhult als een gele, vette, smorende sluier. Erics ogen branden in hun kassen en af en toe lijkt het of hij stikken zal. Inmiddels is de strijd tegen de Ranrikers vrijwel ten einde. De eerste die de afwezigheid van de Noorman ontdekt is Erwin, die samen met Svein en enkele krijgers het erf voor de burcht doorzoekt naar gewonden.'Ik zag hem het laatst bij de weergang,' mompelt Svein haperend. 'Maar die is ingestort. Hij zal toch niet . . . .' De Noorman heeft met zijn gijzelaar bijna het einde van de grote hal bereikt, als een dikke donkere roetwolk hem eensklaps in neus en ogen dringt. Een ogenblik tast hij verblind om zich heen, en dat ogenblik weet Regin te benutten. Met één sprong is hij buiten Erics bereik, grijpt een smeulend stuk balk en gilt: 'Als je dan sterven wilt, Noorse hond, zal ik je helpen . . .' en een dreunende slag treft Eric tegen de slaap . . . .

Met een gevoel, of zijn hoofd barsten zal wankelt Eric heen en weer, maar dank zij zijn helm, die de klap grotendeels opving verliest hij niet het bewustzijn. Blindelings tast hij naar zijn zwaard, en draait zich om. Regin staat op het punt ten tweede male toe te slaan, als achter hem een woeste strijdkreet klinkt. Twee, drie gedaanten maken zich los uit de dichte rook. Vaag onderscheidt Eric het gezicht van zijn zoon .... Dan flitst er iets door de lucht en met een rochelende kreet knakt Regin in elkaar.'Dat was op het nippertje,' mompelt Eric die gelukkig van de klap weinig meer overgehouden heeft dan een fikse hoofdpijn. 'Hoewel ... je had net zo goed mij kunnen treffen, als ik er goed over nadenk, zoon!'

'Nee, dat had ik niet,' grijnst Erwin, terwijl hij z'n dolk weer in de schede laat glijden ... 'In de tijd, dat ik de zwarte Piraat was heb ik wel geleerd om met messen om te gaan ...(lees: De zwarte piraat.)

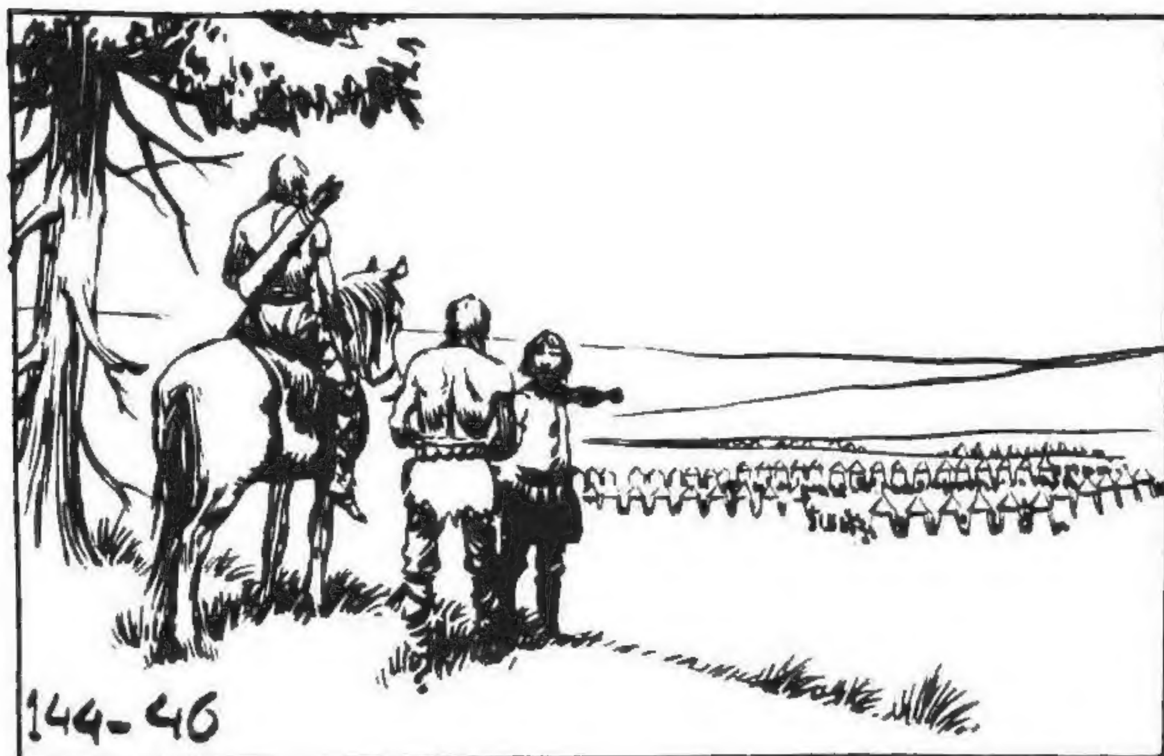
Eric staart zijn zoon even beduusd aan; dan, zonder Regin verder een blik waardig te keuren begeven zij zich naar de gewelven en Svein trapt zonder veel plichtplegingen de deur in. Achter elkaar stormen zij de trap af, naar de skalde, die roerloos nog op dezelfde plek in zijn boeien hangt, waar zijn kwelgeesten hem achtergelaten hebben. Met enkele halen van zijn dolk snijdt Erwin de lederen riemen door. Svein neemt de ongelukkige op zijn schouder alsof het een strohalm is en hijgend keren zij terug door de rook, die hen in dikke wolken in het gezicht slaat. Boven hen rommelt het onheilspellend. Het vuur vreet aan de zolderbalken en met krakend geweld komt een deel van het dak naar beneden .... Blindelings stormt Svein vooruit. De last op zijn schouders verhindert hem omhoog te kijken, maar Eric ontgaat het gevaar waarin zij verkeren niet .... 'Svein! Terug!!' buldert hij .... 'De hal staat op instorten ....'

Svein hoort Erics waarschuwing gelukkig bijtijds. De Noorman loodst hem en Erwin een smalle zijpoort in en nauwelijks hebben zij tien meter door de lage gang afgelegd, of met donderend geweld stort de grote hal van de burcht in . . . Alsof de duivel hen op de hielen zit vluchten de mannen voort, de gang door, een wenteltrap af en dan staan zij opeens op het binnenplein . . . Er is niemand meer en dat is te begrijpen, als zij de ravage om zich heen zien. 'Kom mee,' bijt Eric zijn metgezellen toe. Het is levensgevaarlijk om nog langer hier te blijven . . . . Als om zijn woorden kracht bij te zetten zakt de ronde toren, het enige deel van de burcht dat nog intact was, in een wolk van roet en vonken ineen . . . . Door een gat in de verkoolde, nog nasmeulende houten omheining brengen zij zich in veiligheid. Dan wendt de Noorman zich nog eenmaal om. Zijn ogen glijden over de rokende puinhopen van wat eens de burcht van zijn gevaarlijkste, bitterste tegenstander was. De oude, lange rekening is vereffend . . . Tallozen hebben hun leven gegeven in deze strijd, maar hun offers zijn niet tevergeefs geweest. Op deze puinhopen zal een nieuwe burcht verrijzen; een burcht die zal waken over de veiligheid en de vrede van het land en zijn bewoners. Dan zal er vriendschap zijn tussen Ranike en Noorwegen en welvaart voor beide landen en een groot gevoel van dankbaarheid doorstroomt de Noorman, want wat kan een mens méér verlangen dan dit te bereiken!

De strijd tussen Noren en Ranikers is niet onopgemerkt gebleven bij de armelijke bevolking – boeren en jagers – uit de omtrek. Velen hebben met angst en beven de zwarte rookwolken bij dag en het rossige vuurschijnsel bij nacht gadegeslagen. De wildste geruchten doen de ronde en als het rumoer van de strijd verstild is en nog slechts de ijle rook van kampvuren vreedzaam omhoog kringelt naar de blauwe lucht, trekken de dappersten er op uit, om voorzichtig de toestand te verkennen. Met ontzag slaan zij het enorme tentenkamp gade, dat verrezen is op de plaats, waar eens de trotse burcht stond. In de laagvlakte krioelt het van de krijgers; grote kudden paarden, zoveel als zij nog nimmer tevoren bijeen hebben gezien weiden op de hellingen; vaag dringt het geluid van bijl- en hamerslagen tot hen door, waar een grote groep mannen, bewaakt door zwaar bewapende krijgers bezig is een omheining op te richten. 'Je ziet het, broeder,' zegt een der jagers, 'de macht van Ranike is gebroken . . . Zijn krijgers werken als slaven voor de Noren. Wij zullen gaan en de heerschappij van de Noorse vorst erkennen; iets anders staat ons niet te doen, want tegen zo een verschrikkelijke krijgsmacht helpt geen weerstand . . .' Eric ontvangt de mannen met een glimlach. 'Gij hebt niets te vrezen van ons Noren,' zegt hij, 'gaat heen en vertelt het allen: de dwingelandij in Ranike is ten einde. Een nieuwe vorst zal hier heersen; de telg uit het oude vorstengeslacht en jullie kindskinderen zullen het navertellen: met zijn komst kwam de vrijheid!' Verbouwereerd en opgelucht haasten de mensen zich weg met dit nieuws en glimlachend begeeft Eric zich naar zijn tent, waar zijn trouwe vriend, de skalde te bed ligt. 'Dank zij uw goede zorgen, heer koning, leef ik tot mijn verbazing nog,' merkt de skalde monter op. 'Dank zij jouw goede zorgen leven wij állen nog,' is Erics wederwoord. 'Zeg mij, beste, trouwe vriend, hoe kan ik je belonen voor alles wat je deed?' 'Belonen?' herhaalt de kleine skalde verontwaardigd, 'is deze goede afloop geen beloning genoeg? Wat heeft een mens meer nodig dan de voldoening, een kleinigheidje voor een ander gedaan te hebben? Tenzij gij iets beters weet, blijf ik het liefste zoals ik ben, nietwaar?' 'Je kunt blijven die je bent,' antwoordt Eric met een raadselachtige glimlach, 'en dan weet ik tóch iets beters voor je . . . dat zul je spoedig merken!'

Trouw terzijde gestaan door Erwin, Svein Langtand, Thorwald en zijn legeraanvoerders, brengt Eric orde in de verwarde toestanden die ontstaan zijn door de vernietiging van de tiran. Tot ver in de omtrek van Ranrikes rijk gaan Erics vredesboodschappers; maar klaarblijkelijk was de vorst van Ranrike weinig geliefd, want nergens bezorgen de stamhoofden moeilijkheden.
Integendeel, velen gaan uit vrije verkiezing mee, om Eric hun hulde te betonen .... Het merendeel van de overwonnen krijgers wordt zonder meer vrijgelaten; slechts de verstokte aanhangers blijven in gevangenschap. Een vloot van zeven schepen wordt uitgerust en bemand met uitgelezen krijgers, om koningin Winonah, die zich nog met Hrulf, de toekomstige vorst van Ranrike, op Harragh bevindt, terug te voeren naar Noorwegen. Een leger werklieden is dag en nacht in de weer om de grote nieuwe Koningsburcht, die Eric aan VIK (de hedendaagse Oslofjord) laat bouwen, voor haar komst gereed te hebben. De skalde is inmiddels geheel genezen van zijn hachelijke avontuur in de folterkamers en wanneer alles definitief geregeld is, treedt Eric op de kleine man toe. 'Wel, beste vriend,' zegt de Noorman, 'wat zijn je plannen nu je weer gaan en staan kunt waar je wilt?' De skalde haalt de schouders op en gluurt Eric nieuwsgierig aan. 'Ik kan beter vragen, wat uw plannen zijn, heer koning, ' zegt hij fijntjes. 'Die zijn je bekend,' zegt Eric omzichtig. 'Wij keren terug naar Noorwegen, de jonge Hrulf komt hier op de troon. Dat is allemaal héél eenvoudig ... alleen ... Hrulf is nog te jong om zelf te regeren. Hij dient een raadsman te hebben, een wijs, scherpzinnig man, die hem zonder eigenbelang dienen kan. Ik weet er maar één, die voor deze taak geschikt is ...' 'Zo?' zegt de skalde lijzig, 'dan moet ge die man ogenblikkelijk ontbieden.' 'Hij is niet te ontbieden,' verzucht Eric. 'Hij zit namelijk naast mij.' De skalde vertrekt geen spier van zijn gezicht. Hij staart bedachtzaam voor zich uit en mompelt: 'Ben ik wijs? Ben ik scherpzinnig? Tja inderdaad zou ik dan de juiste persoon zijn voor dit nare baantje. Maar ik ben niet zonder eigenbelang ... de eerlijkheid eist dat ik dat beken. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan, nietwaar ... zelfs als raadsman van een koning blijft men skalde; iemand die de hele geschiedenis aan elkaar probeert te rijmen ...' en terwijl Eric ijlings de benen neemt, klinkt hem de stem van de skalde plagerig na:

Heer Eric streed voor een zieke,
Tegen de macht van Ranrike
De vijand kreeg voorgoed zijn straf
En daarmee is dit verhaaltje af,
Maar Eric stort zich meteen vol vuur
In een nieuw, edelmoedig avontuur ...

In deze serie zijn verschenen: